ГРУДЕНЬ
1978
Київ

Виходить з січня 1927 р.
№ 23 (1041)
Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

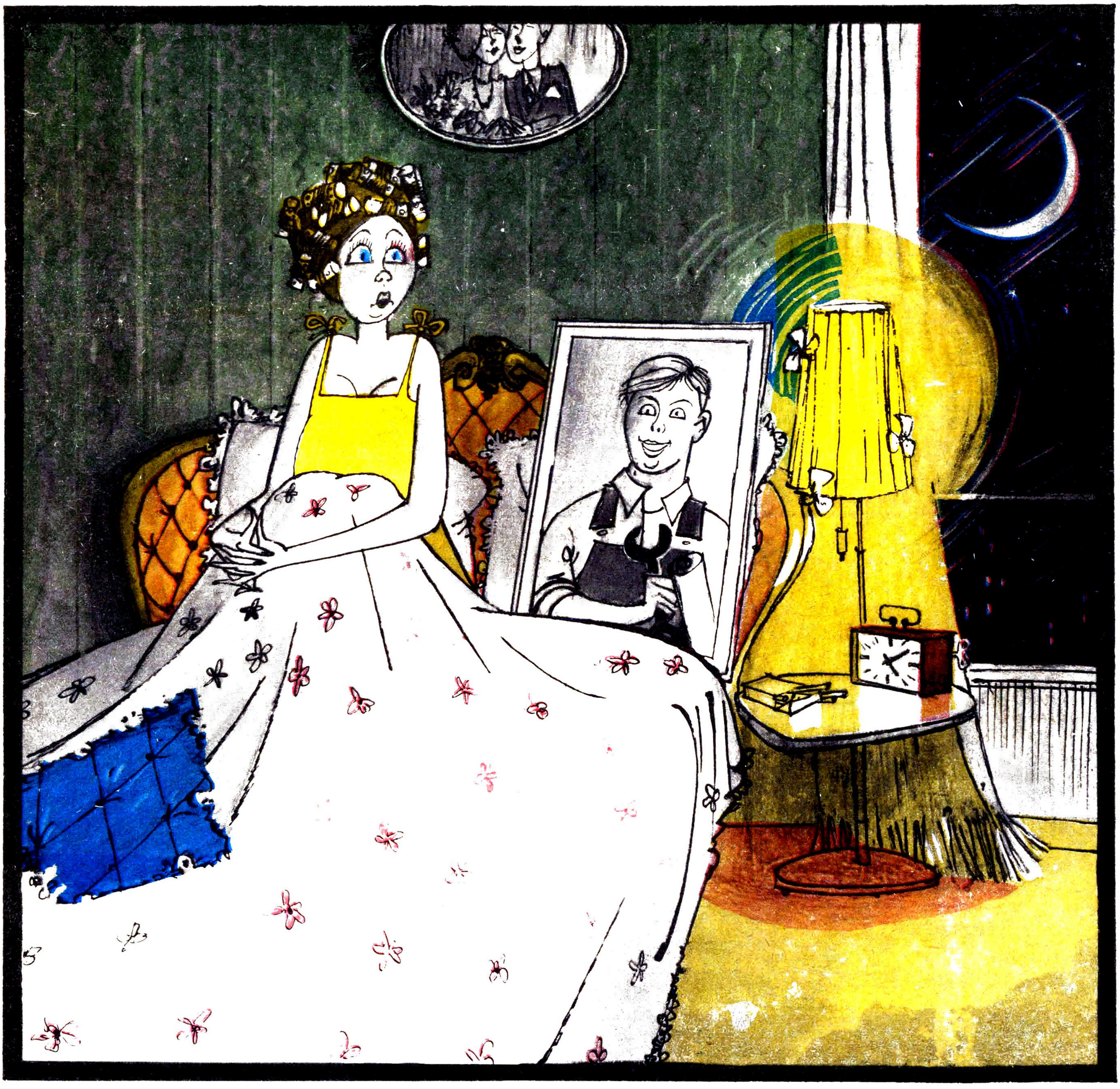

Кінець кварталу.

Мал. В. ГОРВАЧОВА.

Без слів.

Телеграфне агентство Перця

З МОСТУ ТА... В ХІМЧИСТКУ

м. ЛУЦЬК. (Кор. ТАП). Невипинно зростає обсяг послуг підприємств хімчистки м. Луцька. І цим вони завдячують місцевому шляхово-експлуатаційному управлінню. Саме після того, як це управління розширило на кілька метрів проїжджу частину мосту, що продовжує вулицю Лесі Українки, і відповідно звузило тротуари, жодному із пішоходів не вдається вийти з мосту сухим: транспортні засоби заляпують грязюкою з ніг до голови. Ясна річ, такому пішоходові нічого іншого не залишається, як з мосту — та в хімчистку.

ВУЛИЦЮ ПЕРЕЙМЕНУЮТЬ

Відсутність електроосвітлення по вулиці Сонячній м. Нововолинська Волинської області кричуще контрастує з її назвою. Тим-то зараз у міськраді розглядається питання про перейменування Сонячної.

Найбільш імовірно, що вулицю буде названо Місячною, оскільки лише в місячні ночі мешканці вулиці мають змогу більш-менш спокійно ходити нею, не ризикуючи потрапити в одну з численних баюр.

ГАРНИЯ ВІДПОЧИНОК

— Відпустку свою я улітку взяла
Й на Чорному морі її провела!
Хоча там і сонячний мала удар,
Хоч в серці з'явилися болі жахливі,
Та звідти такий привезла я загар,
Якого не має ніхто в колективі!

ТЯМУЩИЙ ОНУК

Жарт

Внука баба звеселяє,
Розважає-примовляє:
— Тра-та-та, тра-та-та,
Сіла баба на кота!..—
А в онука тяма є,
Бабі раду він дає:
— На кота ти не сідай:
Є автобус і трамвай!

Борис МИРОНЕНКО.
м. Львів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Коляк Магурчака В. Я. — лісника Славського лісництва (Сколівський район) — називали господарем лісу, він незмінно відповідав: «Та який я господар!» Спершу це розцінювали як скромність, а коли приглянулися ближче до його діяльності, переконалися, що й справді з Магурчака нікудишній господар. Роботу він занедбав, лісу не пильнував, навіть самовільних порубок не помічав. От про це й написали колгоспники до редакції.

Після втручання у цю справу «Перця» директор Львівського спеціалізованого тресту овоче-молочних радгоспів Р. В. Хмарук повідомив, що факти, наведені у листі, підтвердились. Магурчака В. Я. з роботи знято. З нього також відшкодовано і збитки від самовільних порубок.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

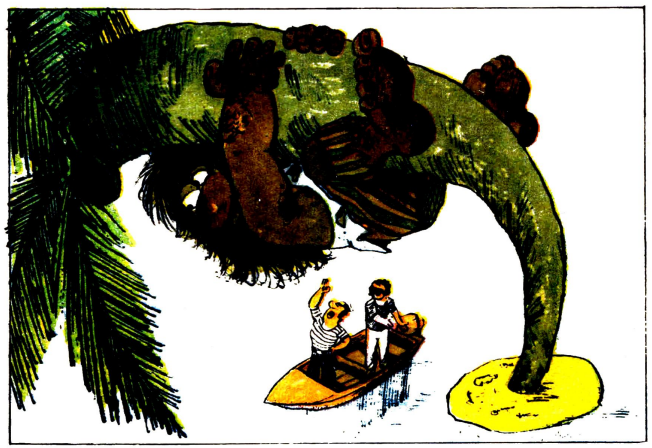

— Батьку, злазьте! Вам уже не треба більше ховатися від аліментів. Ми виросли.

Чи не поспішив директор?

«На Лівобережжі республіки хмарно, місцями — опади...» — пробубоніло радіо. Директор Яреськівського цукрозаводу Юрій Павлович Калинюк вимкнув його і відчинив кватирку.

За вікном буяла весна. Наперекір прогнозу — світило сонце. Гуділи над вишнями хрущі. Заклопотані бджоли перелітали з квітки на квітку... А на столі у Юрія Павловича лежала прозаїчна заява.

«Місцями опади», — замислився Юрій Павлович. — А, може, це у нас? Он старожили розказували, що раз і у Полтаві, і в Хоролі, і в Миргороді, і в Шишаках дощу не було, а в Яреських так лило, так лило... Мов з відра. Ні, ні... Підписувати не буду. Слід зачекати кращих погодніх умов...»

Десь через місяць робітники цукрозаводу нагадали йому про заяву. Юрій Павлович — відразу в кабінет... Увімкнув радіо, а диктор знову: «На Лівобережжі переважно без опадів, місцями — короткочасні дощі».

«Місцями короткочасні дощі»... — знову замислився Юрій Павлович. — А якими місцями?.. От якби сказали: «У Яреських дощ, а в Решетилівці — без опадів». Отоді все зрозуміло. А то... Якось невизначено вони говорять. Треба зачекати. Бо, як відомо, поспішиш — людей насмішиш... Ну, й підпарює. Мабуть, на дощ». — Юрій Павлович помахав заявою, мов віялом, і поклав її у спеціальну папку, яка вже добряче вигоріла на сонці.

Незабаром робітники заводу знову нагадали про заяву.

І цього разу прогноз погоди був невтішним.

Але вони про це не знали і тому написали листа до нашої редакції. Так, мовляв, і так, у квітні ми звернулися до директора Яреськівського цукрозаводу з проханням відремонтувати наші будинки. Заяву зареєстрували, і далі цього справа не пішла...

— Заява на ремонт трьох будинків? — перепитав нас Юрій Павлович. — Була така, була. Я вже й резолюцію на ній наклав. Гляньте: «Тов. Шингований. Визначте стан. Зробіть ремонт. 17. 7. 1978». Як бачите, реагуємо...

— А чому ж це ви її аж три місяці не підписували?

— Як чому? — здивувався він. — А погодні умови цілі літо які були?

— Не розуміємо, до чого тут погодні умови?

— Е-е-е... Природа — це велика сила, — підняв догори вказівного пальця директор. — От уявіть, що ми перекриваємо новим шифером будинок. Розкрили його, а накрити не встигли. А тут раз — і дощ! Даху немає — уся вода потекла в кімнати. Знову скарги... Зрозуміли?

— А тепер не потече?

— Так ще ж не починали ремонтувати... Взагалі, воно хоча й осінь, але начебто на годину стало, — з оптимізмом глянув на небо директор.

...Ми від'їздили з Яреськ. По даху автобуса сумно барабанив осінній дощ. І тоді мимоволі подумалось: «А чи не поспішив Юрій Павлович підписувати заяву?»

М. ПРУДНИК.

Шишацький район
Полтавської області.

Про «блискавку» і діла неблискучі

Є в Баришівці такий собі завод «Блискавка», покликаний випускати застібки-блискавки, фурнітуру для швейної, взуттєвої та галантерейної промисловості. Завод уже діє і разом з тим ще добудовується.

Як він діє і як добудовується?

Читач уже, мабуть, здогадався, що коли б велося на цій «Блискавці» все блискуче, то писалось би про неї не в «Перці», і писався б не фейлетон, а писався б позитивний нарис.

І читач не помиляється.

Два роки тому завод дав першу продукцію і в «навантаження» до неї — 243 тисячі карбованців збитків.

Через рік, у 1977 році план на заводі було виконано аж на 26,1 процента. Сльози замилування викликає ота одна десята. До неї б іще 73 і 9 десятих, і все було б в ажурі, і фейлетону не треба було б писати.

Забігаючи трохи наперед, скажемо, що будівельні роботи на заводі і спорудження очисних споруд провадить ПМК-11 тресту «Укрремлегпром», і за одним разом познайомимо читача з начальником цього ПМК, Паламарчуком Валентином Григоровичем. До очисних споруд ми ще повернемось, а зараз — про пластмасові блискавки, що на імпортному устаткуванні «Блискавкою» виготовляються, чим «ощасливлюються» швейники, взуттєвики, галантерейники.

План виготовлення продукції, до речі, і понині не виконується, але це, може, півбіди, бо коли б було більше продукції, то було б більше й браку. Така сумна арифметика.

А ось маленькі ілюстрації до цієї арифметики. ілюстрації, як і сама арифметика, цифрові.

Наприклад, у грудні минулого року Вишневецька шкіргалантерейна фабрика повернула заводові «Блискавка» 6614 бракованих застібок на суму 19.292 карбованці 97 копійок. Ну, на 97 копійок можна було б і рукою махнути, коли б у лютому цього року Сімферопольська шкіргалантерейна фабрика не повернула «Блискавці» бракованої продукції на суму 2508 карбованців 62 копійки. Так копійка до копійки, брак до браку, і протягом лише семи місяців цього року зареєстровано десять випадків повернення заводові бракованої продукції — застібок-блискавок.

— Петре Петровичу...

Це ми звертаємось до директора «Блискавки» Петра Петровича Федорця. Інтерв'ю для фейлетону невеселе, але доводиться його брати.

Так от:

— Петре Петровичу, а у що це в цілому «вилилось», як казав один бухгалтер з кінокомедії?

Петро Петрович охоче відповів:

— В грошовому обчисленні це вилилось у 84.686 карбованців.

Копійок директор не назвав. Дрібниці. Воно й правда, дрібниці, бо цим браком неблискучі діла «Блискавки» не обмежуються.

Промовчав Петро Петрович і ще про одну «дрібницю» — ота повернена продукція залишалася маячити в плані як доброякісна продукція і нікого з винних ні по руках, ні по кишені не вдарили.

На заводі є шість ливарних установок, на яких автоматично відливаються замки до застібок-блискавок. Працює лише дві установки. Замків не вистачає, а блискавка без замка, що рушниця без курка. Взуттєвики кричать, б'ють на сполох, бо черевик чи чобіток без замка постіл-постолом, а на «Блискавці»...

А на «Блискавці», уявіть собі, от сміятися будете, хочете вірте, хочете ні, — отримують премії. Ага!

Цифра — річ нудна, але вперта, так сама і преться у фейлетон, хоч що хочеш з нею роби. От і втелющилася.

Читайте: минулого року директор «Блискавки» П. П. Федорець самопреміювався 350-ма карбованцями, головному інженеру Музиченку В. П. перепало 250 карбованців, колишньому головному бухгалтеру Іванець — 160 карбованців, а далі, у відповідності з посадою, кому скільки, кожний свавіл по ковбасці, всім перепала якась дещиця.

Премії ці пройшли по статті: за активну участь у добудуванні заводу.

Оте «добудування» дозволяє кивати на «об'єктивні причини», але, слово честі, вони тут ні до чого.

Добудоване і пущене має давати доброякісну продукцію, тим паче, що устаткування на «Блискавці» нове і першокласне.

Не встигли пустити завод, а вже багато устаткування та обладнання не діє, а як ще далі поведеться?

Поведеться (якщо й далі так ітиме) зовсім навіть негаразд.

Нечисто на заводі. Нечисто в прямому і переносному розумінні цього слова.

Здорово конфліктує завод із санітарними службами.

Отут знову доведеться згадати не тихим і злим словом ПМК-11 на чолі з товаришем Паламарчуком. Препаскудно він будує очисні споруди. Ні в які санітарно-гігієнічні ворота не лізе така робота. А от бруд у всі щілини лізе, забруднюється навколишнє середовище.

Уже двічі, в квітні і травні цього року, санстанція опечатувала окремі дільниці заводу, особливо фарбувальну установку. Води цієї установки токсичні і дуже стійкі, а на заводі немає навіть первинної очистки.

Багато чого немає на заводі. Брак, правда, є, збитки є, рекламацій — хоч стіни ними обклеюй в заводоуправлінні замість шпалер.

Багато чого нема на заводі...

А найперше — хазяйського ока, хазяйського підходу до діла. Тому й діла такі неблискучі на «Блискавці».

Г. ЛОЗУН.

Київська область

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Картини з життя первісної людини

— Як тобі вдалося такого велетня уполювати?

— З переляку! Жінка сказала, щоб без м'яса не повертався.

— Ми виберемо рибу, а вже наші нащадки побачать, що таке вода.

— Жадоба погубила чоловіка — погнався за довгим карбованцем.

Захист дисертації.

— І треба ж було мені на лікаря вчитися — знахарям значно легше.

— Радій, чоловіче! З такої відстані наш синок прямо в лоба тобі влучив! Добрий мисливець з нього буде.

ПЕРЕВИХОВАВСЯ

ГУМОРЕСКА

Начальник цеху Андрій Кандзюба викликав до свого кабінету вантажника Зіновія Микитюка.

— Поговоримо як мужчина з мужчиною,— блимнув на нього.— Сідай.

Микитюк зніяковіло примостився на краєчку стільця.

— Біда з тобою, — важко зітхнув Кандзюба.— Ой, біда...

«Знову наганяй за простої автомашин,— подумав Зіновій.— Але ж при чому тут я?»

— Ну й руки у тебе! — підвищив голос начальник.

«А які?» — подумки запитав Микитюк.

— Липкі! — гаркнув Андрій Матвійович так, що у вікні дзеленькнула шибка.

«Лаятиме за крадіжки,— збагнув Зіновій.— Тут я, звісно, винуватий...».

— Усе до них прилипає: ковбаса, шинка!..— на високій ноті продовжував начальник.— Нічим не гребуєш!

«Що правда, то правда,— звів на стелю очі Микитюк.— Позавчора навіть свинячу голову на холодець потяг».

— Ну, брав би собі на вечерю,— Кандзюба нервово м'яв пальцями цигарку.— Не затримувала б охорона, і я мовчав би. Так ні! Натоптуєш пазуху по нікуди. Йдеш через прохідну, як вагітна жінка! Де твоя совість? Ти хоча б мене пожалів. Тягають мене за твої дрібні крадіжки в народний контроль і міліцію, директор хіба ж так розпікає... Ще, чого доброго, звелить написати заяву про звільнення. А мені ж рік до пенсії! —мало не заголосив Кандзюба.

«Пожалію старого»,— витер Микитюк рукавом спітніле обличчя.

— А взагалі, Микитюк, ти як злодій-нездара,— чиркнув сірником і глибоко затягнувся тютюновим димом начальник.— Не умієш нести. Прешся з повною пазухою через прохідну...

«А може, навчитися нести?» — майнула у голові Зіновія думка.

— Та я не те, що хотів, сказав,— спохватився Кандзюба. — Крадіжка,— ще раз тобі товкмачу,— ганебний пережиток минулого. Востаннє попереджую: упіймаєшся на прохідній — у трудовій книжці таке напишемо, що ніде не візьмуть. Второпав?

— Андрію Матвійовичу, не впіймаюсь! — заприсягнувся, вдаривши себе кулаком у груди, Микитюк.

...Свого слова він дотримав того ж дня: не упіймався. Бо потяг крадену продукцію не через прохідну, а через дірку в паркані.

Михайло ПАЛЬЧИК.

Дали перцю!

Щоб без мороки, та ще й регулярно, одержувати преміальні, керівники тернопільської шкіргалантерейної фабрики «Подолянка» вирішили не сушити собі голови над виготовленням продукції, а продавати дефіцитну фондову сировину як уже готову продукцію. Звичайно, і по ціні готової. Про це, зокрема, йшлося у фейлетоні «Мило в очі» («Перець» № 18).

А як закінчився цей «експеримент», видно з відповіді, одержаної Перцем із обласної прокуратури. Прокурор В. М. Прик повідомив, що факти приписок, окозамилювання та обману держави на фабриці «Подолянка» дійсно мали місце. Колишня директор фабрики Уханова Ю. Н. разом із співучасниками злочину — головним бухгалтером Бабієм В. В., економістом Бараном Я. В. та майстром Погребним О. О. — розбазарили фондовий матеріал — вінілісшкіру на суму 252 тисячі крб., а оформили усе так, буцімто з неї випущено готову продукцію. Сфальсифікувавши таким чином звітні дані, злочинці привласнили під виглядом премій понад 6 тисяч крб.

Вироком Тернопільського обласного суду за окозамилювання, обман держави та розкрадання державних коштів засуджено: Уханову до 4 років, Бабія до 4 років 6 місяців, Погребного до 2 років 6 місяців позбавлення волі; Барана — до 3 років позбавлення волі умовно.

Верховний суд Української РСР залишив вирок без змін.

Що ж до керівників Тернопільського обласного управління місцевої промисловості, які не забезпечили належного контролю за виробничою та фінансовою діяльністю фабрики, то їх притягнуто до адміністративної відповідальності.

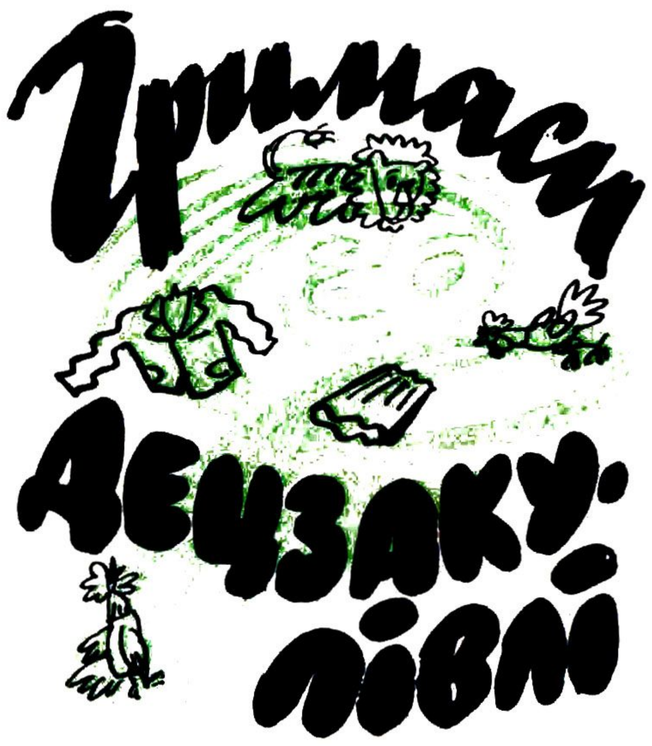

Зайшов якось у рибний магазин і чую, як солідний, огрядний чоловік, що стояв переді мною, питає:

— Кефіру нема?

Продавщиця, яка, видно, звикла нічому не дивуватись, відрізала:

— Не буває!

— Дивно, — сказав чоловік.

— А що ж тут дивного? — кажу я. — Кефір продається в молочних магазинах, а не в рибних.

— Ви в тому впевнені? — іронічно запитав любитель кефіру.

— Цілком.

— Тоді йдемо, я вам покажу й не таке.

Він завів мене в овочевий магазин. Свіжих овочів там — так сталося! — не було. Відтак повів мене в сусідній гастроном, а там у всіх відділах торгували свіжою капустою, молодою цибулею, пахучою, хоч і дещо прим'ятою, як водиться, полуницею.

— Бачили?! — переможно гукнув мій новий знайомий. — А ви дивуєтесь!

А я, і справді, не міг приховати свого здивування. В тому числі і перед директором гастроному.

— Чому в овочевому магазині всього цього добра нема, про те питайте в них, — сказав директор. — А от у мене є тому, що я проявив ініціативу, провів децентралізовану закупівлю.

О, так це, виявляється, чергова гримаса славнозвісної «децзакупівлі». Тоді все зрозуміло! Хоч ні, не зовсім зрозуміло і далеко не все. Бо я, признатися, вже не перший рік намагаюся збагнути сенс децентралізованої закупки товарів в умовах централізованого фондування. І все марно.

Але це, звичайно, справа, чисто суб'єктивна. Не стануть же, розумію, відміняти «децзакупівлю» лише через те, що я (і ще дехто, можливо) не здатен збагнути її благородного сенсу.

Отож, давайте краще поговоримо про те, що цілком зрозуміло навіть невігласові у святій торговельній справі. Маю на увазі, про гримаси «децзакупівлі».

Скажімо, їдуть львівські торговельники в далекий Азербайджан, децентралізовано закуповують там велику кількість товарів, децентралізовано везуть їх до Львова. А буквально за кілька днів усю партію в повному асортименті так само децентралізовано продають і відправляють у не менш далекий Узбекистан. Суцільні видатки? Ні, не самі лише видатки. Бо, пояснили мені бувальці, завдяки такому явно збитковому для держави обертанню товарів, вдалося (бодай на папері) помітно поліпшити план товарообігу і азербайджанським, і львівським, і мабуть, узбецьким торговельникам. Якщо останнім, звісно, поталанило цей (неходовий, але зате їздовий) товар децентралізовано упхати ще кому-небудь.

Тут збитки, щоправда, замасковано під статтю «дорожні видатки». А от як вам подобається така гримаса? Завідуюча львівським магазином міськпромторгу З. І. Мойсеєнко закуповує в далекій Іркутській області, зокрема, шістдесят спідниць, які чомусь не викликали ажіотажу в сибірячок, але, на думку завмага Мойсеєнко, обов'язково мусять полонити львів'янок. Та рівно одного тижня вистачило торговельній керівниці, щоб переконатися: львів'янки від тих спідниць також не в захопленні. І на восьмий день після приїзду до Львова спідниці було уцінено майже наполовину. Видатки на дорогу та перевезення товарів фірма не рахує. І це, будемо відверті, далеко не рекорд бурхливої децентралізованої ініціативи.

І те, що зробив Р. Р. Григорян, теж, звісно, не рекорд. Він, тобто завідуючий іншим магазином того ж торгу, оглянувши полиці ввіреного йому закладу, якось внутрішньо відчув, що на них чогось конче бракує до повного асортименту. Нарешті розібрався: малувато карбованих сувенірів. От усе, наче є, а цих виробів, відчув, таки малувато. Ні, не те, щоб зовсім нема. Навпаки, є. І навіть чимало. Але тільки львівського виробництва. А от вірменського — катма. Тим-то в лютому минулого року він гайнув у славне місто Єреван. А в квітні — ще раз. Отак у два прийоми йому вдалося закупити в тамтешньому комбінаті народнохудожніх промислів п'ять карбованих сувенірів під войовничою назвою «Бій півнів», тридцять карбованих «Левів» і п'ятдесят таких же «Пантер». Минув час. Знову завмаг пильно глянув на полиці й раптом з'ясував — до бою півнів львів'яни залишились цілком байдужими: за цілий рік вдалося збути лише один сувенір. І то злі язики твердять, нібито той «бій» придбав, за безготівковим перерахуванням, якийсь інкубатор: щоб курчата все-таки знали, що не машина їх на світ породила.

А от хто саме купив за той же рік дев'ять із тридцяти «Левів» і аж три з п'ятдесяти «Пантери» залишилось невідомим. Та достеменно відомо, що решту сувеніріа у лютому цього року благополучно уцінили, втративши на уцінці 665 карбованців. Чи ж варто було заради цього пертися в неблизький світ, аж у Єреван?! Для уцінки й удома можна чимало товарів придбати. До речі, тієї ж карбівки...

От вам і «дец»! От вам його гримаси!

Звичайно, спеціалісти доводять: децентралізована закупівля товарів складається не з самих лише гримас. Щось у ній, мовляв, є.

Але, додамо від себе, чогось бракує. І перш за все — бракує чітко сформульованих обмежень для подібних гримас.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Вітаємо ювілярів!

Письменника-гумориста Миколу БІЛКУНА з його першим 50-річчям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Марка ВАЙСБОРДА, давнього теміста «Перця», тричі лауреата перчанської премії з його першим 60-річчям.

Дружній шарж Н. ЛИСОГОРСЬКОГО

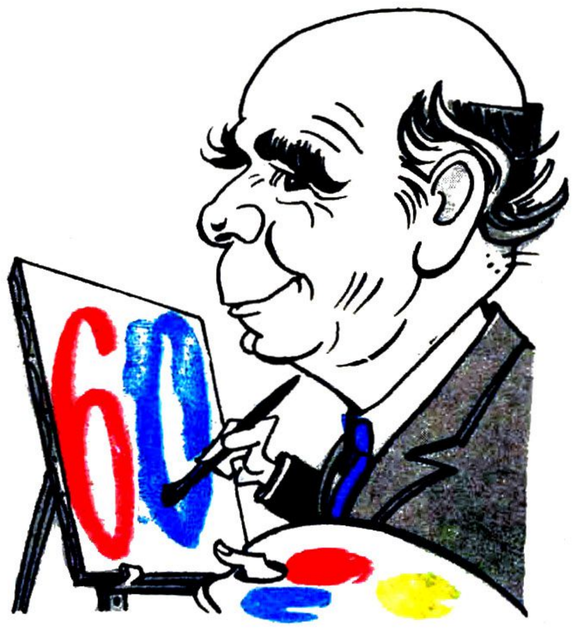

Художника Василя ЧЕГОДАРА з нагоди його першого 60-річчя.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Малюнки Т. ЮНАКА

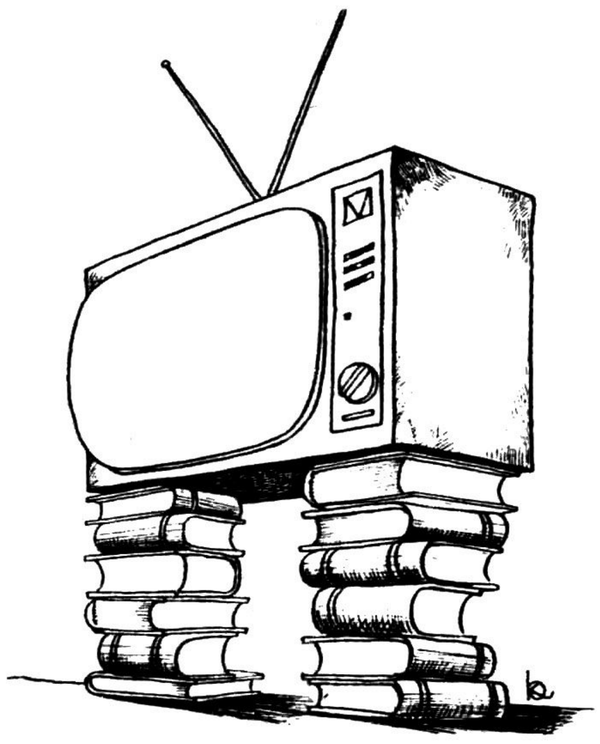

Без слів.

●

Без слів.

●

Без слів.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

... найбільш розвинене почуття гумору у виконуючого обов'язки директора Миколаївського заводу «Ремпобуттехніка» С. І. Димо.

Ось уже півроку йому надсилає слізні листи житель Кривого Озера М. П. Білоус і просить замінити агрегат у новісінькому холодильнику «Донбас-8», а в. о. директора ці прохання сприймає як жарти і тільки посміхається. Чого про власника «Донбасу», звичайно, не скажеш.

...у селі Духче Рожищенського району Волинської області аж два сільські клуби. Щоправда, в жодному з них не показують ні вистав, ні кінокартин. Бо перший поволеньки розвалюється, а другий точнісінько так само будується.

...нещодавно жителі села Нові Торгаї, що на Херсонщині, збагатилися двома історичними пам'ятниками. Перший — це магазин на території радгоспного відділку № 2, а другий — величезний іржавий замок, що висить на ньому.

ХТО ТАМ ДАЛІ?

Здалось би, дрібниці: спіраль до електричної праски, колба до термоса, котушка звичайних білих ниток. А почасти намагатися знайти таку «дрібницю» — марно витратити час. З села доводиться їхати в районний центр, з нього — в обласний, а то й у столицю.

(З численних листів до редакції).

Купити хочу звичайну нитку —
Ту,
що ніколи
не вийде
з ужитку.
А *продавщиця:*
— Ха-ха! Ну і ну,
Може, в додачу і щітку зубну?

Колбу
придбати
до термоса
треба.
— Колбу? Та ви наче впали з неба!
Де ви ту колбу бачили? Де?!!
Що тільки в голову їм не збреде!

Гасу
просила
купити
дружина.
— Гасу? Та ви, мов мала дитина,
Наївна, себто. Звиняйте, пардон,
Не гайте часу —
катайте в район!

Ще — в «Госптоварах».
— Скажіть, будь ласка,
Бувають у вас спіралі до праски?
— Спіралі? Які там іще спіралі?
Проходьте, шановний... Хто там далі?

В «Шкільному приладді»,
буває,
просите:
— Продайте простого, в клітинку, зошита.
Зошит звичайний —
не «Вибране» Блока...
— Нема. Не було з минулого року.

Дивлюся:
солідний такий мужчина,
А ладен упасти от-от на коліна.
Голос несмілий,
благальні нотки:
— Ну, хоч одні... Не відмовте... колготки...
Благає солідний мужчина дарма:
Хоч лобом об стінку —
колготок нема.

— Мені б оце літрів на п'ять каністру,
Ну, пошукайте, будь ласка, ви.
— Знаєте, що,
пишіть міністру,
Мені ж не морочте тут голови!
Отак відрубала. І крапка на тому.
Хоч би сказала,
міністру якому.

Валентин КИРИЛЕНКО.

Пером по перах

«ИНСТРУКЦИЯ ПО ПАСПОРТА» — В ДІЇ

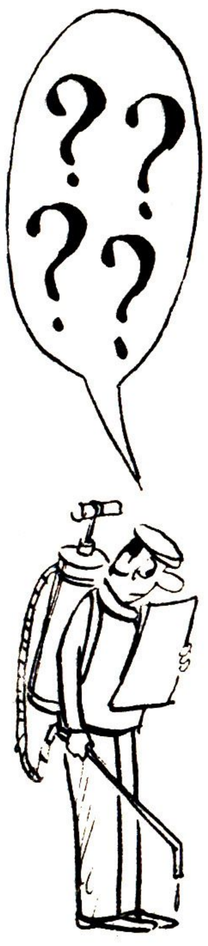

Якби садовий обприскувач ОС-1 умів читати, він би, мабуть, волів краще не з'являтися на світ, аніж з'явитися з таким паспортом, який всучили йому керівники Херсонського дослідно-експериментального заводу технічних засобів АСУ. Ось якою мовною перлиною, приміром, прикрашена його обкладинка:

ОПРЫСКИВАТЕЛЬ САДОВЫЙ
инструкция по эксплуатации
и паспорта

Далі — більше. На другій сторінці натрапляємо на якусь **«ведомость** запасных частей» (очевидно, йдеться про перелік, **«перечень»**). Один з рядків на третій сторінці можна прочитати не інакше, як ставши на голову: він перевернутий.

Пропуски слів, коректорські «блохи» на кожному кроці — враження таке, що після лінотиписта цього документа вже ніхто не читав. Важко, наприклад, добрати лад у такій загадковій фразі: «Запрещается работать опрыскивателем свыше 5 атм.», — або перетравити такий технічний термін, як «спуск давления». Та найголовніше — у паспорті, хоч завод і обіцяє гарантійний ремонт, немає спеціального місця для відмітки про дату продажу обприскувача. «Через це, — пише наш читач Л. І. Максимов з м. Городка на Хмельниччині, — магазин і відмовився поставити мені таку відмітку. А без неї ні про яке гарантійне обслуговування не може бути й мови».

Словом, як кажуть, «вміла Настя готувати, та не вміла подавати». До відома читачів, а також неписьменного обприскувача додамо, що руку до виготовлення йому отакої нелепської «Инструкции по паспорта» приклала Великоолександрівська друкарня на Херсонщині.

В. ШУКАЙЛО.

Азербайджанський гумор

Салам КАДИРЗАДЕ

МАЛЯР

ГУМОРЕСКА

Агабала сидів на веранді й читав книгу. Хтось постукав, і в дверях з'явився худий молодик з газетним ковпаком на голові. В руці він тримав відро з фарбою.

— Пробачте, Агабала-амі* — це ви будете?

— Так, я.

— Тоді — вітаю вас!

— Добрий день...

— Можна у вас попросити сигаретку?

— Прошу. Чим можу бути корисний?

— Мене, знаєте, прислав до вас кербуд. Він звелів усі двері, вікна, балкони й гаражі в нашому кварталі пофарбувати до свята в синій колір.

— Ну, що ж, іди фарбуй, синку.

— Але не в цьому справа, амі.

— А в чому?

— Отой гараж проти будинку — ваш?

— Так, мій.

— Я і його пофарбую.

— Навіщо? Не треба!

— Ні, я повинен його пофарбувати. Кербуд дав мені цілу бочку синьої фарби — де я її діну?

— Сказано тобі — не треба! А до того ж я вже пофарбував його в біле!

— Але ж мені наказали!

Агабала зітхнув і махнув рукою:

— Гаразд, іди, роби, що хочеш...

— Значить, пофарбувати?

— Та йди ти!..

— Піду, піду, амі. Але не в тім справа... Розумієте... — маляр обережно кашлянув, — скільки заплатите за фарбування гаража?

— Ані копійки... Слухай, прошу тебе, синку, не чіпай мого гаража, благаю тебе!

— Добре. Шануючи вас, не буду. Тільки щоб ніхто не знав. Якщо спитають — скажете, що я пофарбував. Домовились?

— Домовились...

Маляр пішов. Агабала знов уткнувся в книжку. Через деякий час двері знову відчинилися, і ввійшов той же маляр.

— Агабала-амі!

— Слухаю.

— Можна ще одну сигаретку?

— Візьми дві, тільки дай мені спокій.

— Значить, Агабала-амі, питання стоїть так: я цей гараж...

— Знову про гараж?! Досить, набридло!

— Агабала-амі, я заради вас погодився, тільки хай це буде між нами...

— Гаразд. Дякую. Іди.

— Піду, піду. Тільки одним «дякую» тут не відбудетеся. Агабала-амі... Скільки дасте за те, що я не пофарбую гаража?

Агабала впустив книжку і вхопився за серце...

Переклад І. НЕМИРОВИЧА.

---

* Амі — дядечко, шанобливе звертання.

тання.

З АНЕКДОТІВ ПРО МОЛЛУ НАСРЕДДІНА

ДУМКА НАСРЕДДІНА

Одного холодного зимового вечора зібралися в Молли старі люди. Точилася розмова про потойбічний світ. Усі неспинно хвалили рай і лаяли пекло. В той час зайшов Молла, сів біля печі й став гріти руки. А розмова тривала і далі. Слухав-слухав Молла і сказав:

— Даремно ви сперечаєтесь. Якщо кінець світу почнеться зимою, то який дурень залишить пекло і посуне до раю?

ДВЕРІ АЛЛАХА

Якось у Молли вкрали хвіртку. Скільки він не шукав злодія, найти не міг. Нарешті прийшов до мечеті і там зняв двері. Зваливши на плечі, Молла хотів їх забрати, але тут його зупинив муедзин.

— Ти що робиш?

— Ви кажете, — відповів Молла, — що аллах усе знає. Якщо це правда, виходить, він знає, хто вкрав мою хвіртку. Хай скаже, хто злодій, і я віддам аллахові його двері.

У ПІСТ

Одного разу, коли піст мусульман збігся з вірменським постом, Молла побачив якогось вірменина, котрий сидів і їв смажене індича. Привітавшись з ним, Молла без усякого запрошення усівся поруч і теж взявся за індичатко.

Вірменин поглянув на його чалму і сказав:

— Голубчику, ти мусульманин і до того ж мулла, як тобі не сором не дотримуватись посту?

— А ти чому не дотримуєшся свого посту і їси індича? — спитав Молла.

— А я завжди порушую мусульманський піст, — відповів той.

— От і добре, — мовив Насреддін, — а я порушую вірменський піст.

З азербайджанської переклав О. ПЕТЬКУН.

МІНІАТЮРИ

Кореспондент:
— Навіщо ви шукаєте таланти?

Музикознавець:
— Тому, що нездари самі шукають і знаходять нас.

* * *

Кореспондент:
— Як вам удається так природньо плакати на сцені?

Актор:
— В цей момент я згадую, що гроші, зароблені з таким трудом, всі до копійки забере дружина.

Афаг КУЛІЄВА.

ВУЗЛИКИ НА ПАМ'ЯТЬ

Раніше він говорив своїй коханій: «Ти — моя зіронька». Зараз називає її своїм штучним супутником.

—

Ледаря спитали, що є найбільшим винаходом людства. Він, не задумуючись, відповів:
— Ліжко.

—

Незважаючи на те, що в залі засідань було холоднувато, декому довелося здорово попотіти.

Сейфеддін ДАГЛИ.

Мал. Наджаф-Кулі

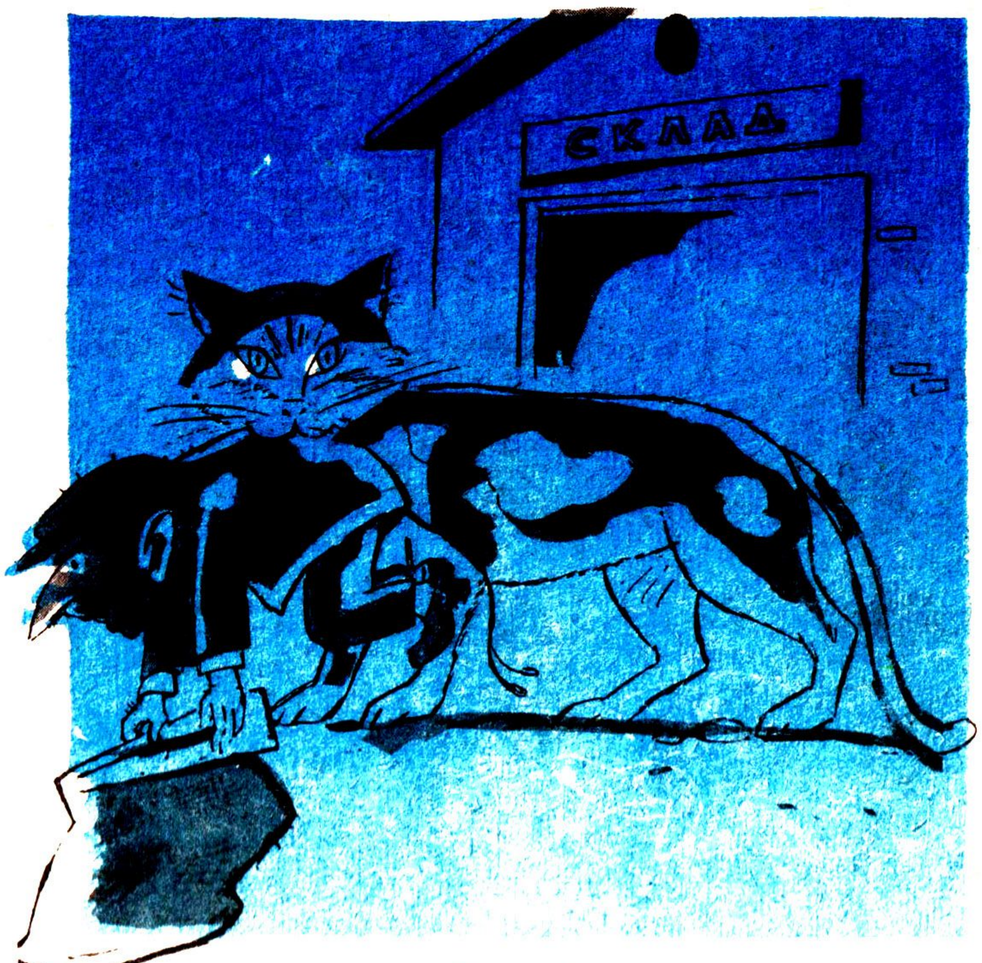

Без слів.

Виставка ширнетреда

ФЕНОМЕН

Людина може прожити життя, не підозрюючи, що має талант. І якби не щасливі випадковості...

Продавщиця О. Незворушлива нічим не вирізнялася споміж своїх колег. Хіба що частіше посміхалася, ніж її подруги, і рідше вживала у службовому лексиконі фразу «не хочете, не беріть». Та одного разу трапилося таке, що одразу привернуло до неї увагу.

Якийсь скромний трудівник придбав у магазині, де вона працювала, ватяні штани виробництва Золотопотіцького філіалу Монастирського швейного об'єднання на Тернопільщині. Щоб збагнути неймовірність подібного факту, досить сказати, що штани ці були деформовані, всі в складках, з усіх усюд стирчала підкладка. Одне слово, суцільний брак. І раптом покупець платить гроші і просить загорнути. О. Незворушлива загортає і каже: «Носіть на здоров'я!»

Сам директор торгу прийшов поздоровити О. Незворушливу з успіхом.

А коли вона умовила одного покупця придбати костюм виробництва Ровеньської швейної фабрики, всі її колеги були просто приголомшені. В цьому незграбному костюмі покупець мав такий кумедний вигляд, хоч на манеж його в ролі клоуна відправляй.

Здібностями продавщиці зацікавилися. А один теоретик з питань торгівлі назвав її феноменом і сказав, що її метод покладе в основу своєї дисертації.

Звичайно, як буває в подібних ситуаціях, знайшлися і заздрісники, що пояснювали ці безпрецедентні приклади випадковістю. Зійшлися на тому, щоб дати їй ще одне, дуже складне завдання.

600 портьєр Комунарської галантерейної фабрики, що на Ворошиловградщині, давно вважалися безнадійними. Та й хто купить перекошену портьєру, в якій кособокі малюнки, криві краї, стирчать нитки. Лежали вони на торговельній базі мертвим баластом. І ось такі портьєри О. Незворушлива мала продати.

І таки продала. Після цього навіть скептики повірили в надзвичайні здібності продавщиці. І вона пішла на підвищення. Тепер О. Незворушлива не продає. Вона виступає з лекцією на тему «Гіпноз — рушій торгівлі».

На запрошення виставкому О. Незворушлива люб'язно погодилася виступити з цією лекцією і перед відвідувачами нашої виставки.

Мал. Ю. ЧЕРЕПАНОВА

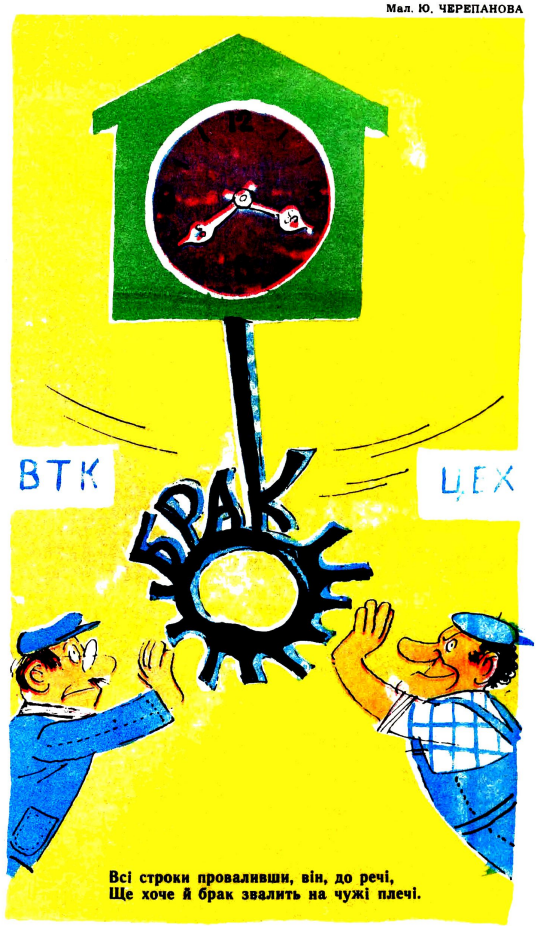

Всі строки проваливши, він, до речі,
Ще хоче й брак звалить на чужі плечі.

ОБ'ЯВИ, ОГОЛОШЕННЯ

ПОТРІБНА

інструкція по користуванню сифонами виробництва Світловодського заводу господарчих товарів (Кіровоградська область), 420 сифонів, надісланих Білоцерківській міжрайбазі, мають тріщини і тому небезпечні для зарядки. А якщо усе ж таки наважитеся зарядити бодай один з них, то потім видавити з такого сифона хоч краплину води не під силу навіть добре тренованій людині.

ПОДАРУЮ

сувенірну сигаретницю «Спотикач» виробництва Волинського заводу пластмасових виробів, що на Запоріжжі, тому, хто зможе нижню частину сувеніра з'єднати з верхньою, — оскільки, розгвинтивши сувенір, зібрати його докупи вже неможливо.

НОВИЙ ПАВІЛЬЙОН

Спочатку під продукцію Керченського металургійного заводу було вирішено виділити два стенди. Та потім, коли, крім деформованих мисок і каструль, на виставку стали прибувати тази з ум'ятинами та відра з плямами, довелося віддати і третій стенд. Але продукція все прибувала й прибувала. Її звалювали в залі засідання виставкому, червоному кутку і в кабінеті чергового лотовщика. Тази і каструлі, відра і миски гриміли під ногами, захаращували приміщення. Обліковець, зареєструвавши поштучно 7544 одиниці продукції, вирішив перейти на інші одиниці виміру— кілограми і тонни.

Позачергове засідання виставкому прийняло рішення — негайно приступити до будівництва нового павільйону, — з тим, щоб повністю відвести його під продукцію Керченського металургійного.

НАШ ДЕГУСТАЦІЙНИЙ ЗАЛ

Хто стверджує, що кулінарна справа — то мистецтво. Інші кажуть, що головне тут досвід. А є такі, що залюбки готують смачні страви, лише користуючись допоміжною літературою і порадами сусідів. Ми беремося довести на прикладі трьох витворів солідних харчових підприємств, що в цьому ділі можна чудово обходитися без таланту, досвіду, допоміжної літератури і навіть без порад. Досить узяти в будь-якій послідовності будь-які продукти і, не дотримуючись ніяких рецептів і правил, сяк-так порізати їх, перемішати і дати назву.

НІЯКИХ ПРОПОРЦІЙ

Ця страва зветься «Салат білоцерківський». Має чорний колір, який надає йому почорніла капуста. В деяких банках є щось схоже на перець, у деяких немає. Взагалі, кожна банка має свій смак, в залежності від того, які овочі туди покладені. А самі овочі в одних банках нарізані дуже дрібно, в інших — велетенськими шматками. Наче автори салату з усіх сил намагалися довести, що в їхньому ділі ніякої технології, ніяких пропорцій не існує. 1402 банки цього салату до послуг відвідувачів нашого дегустаційного залу.

ДИВНА КОМПЕНСАЦІЯ

Відомий старовинний вислів «недосол — на столі, пересол — на голові» вирішили спростувати працівники Голопристанського райхарчокомбінату. Їхній витвір «Цибуля в томатному соусі» має стільки солі і кислоти, що людина, яка наважується його покуштувати, починає хапати ротом повітря. Мабуть, харчовики вирішили сіллю і кислотою компенсувати жири, яких в консервах не вистачає.

І, уявіть собі, від того голова у авторів консервів аніскільки не болить.

9430 банок цих консервів прибули на нашу виставку.

ДЛЯ ЛЮБИТЕЛІВ ЕКЗОТИКИ

Якщо влаштувати вікторину під девізом «Відгадай-ка!», то навряд чи знайдеться сміливець, який зможе дати назву цим предметам. Усі вони різної форми, з тріщинами, раковинами, напівобгорілі. З однаковою вірогідністю в них можна впізнати уламки метеориту і шматки обгорілої деревини. І, мабуть, великою несподіванкою було б для всіх дізнатися, що це — пряники «Північні», які виготовляє Березновський завод продтоварів на Ровенщині. 955 кілограмів екзотичних пряників одержав наш дегустаційний зал.

ЗАМОК ІЗ СЕКРЕТОМ

Ці висячі замки випускає Дніпропетровський металомехзавод. Зовні такий замок дуже простий. Але, замкнувши ним комору або сарай, ви можете спати спокійно. Не треба хвилюватися, що можете загубити ключ. Більше того, нічого страшного не станеться, якщо просто викинете ключ. Або повісите поруч із замком. Все одно відімкнути його ключем неможливо. Зате замок легко відмикається цвяшком або скріпкою.

4550 таких замків прибули на нашу виставку.

КОЛИ ПРИЙДУТЬ ГОСТІ

Щоб гості почувалися за столом вільно, не боялися щось розлити, щось перекинути, хазяїн бере фужер вина і демонстративно виливає його на скатертину. Цей ритуал східної гостинності не скрізь береться на озброєння. По-перше, вина шкода. Та й власну скатертину псувати — не в кожного рука підніметься.

- Тому-то Євпаторійський міськпромкомбінат і запропонував одеській базі «Укоопторггалантереї» 600 скатертин, що мають такий страшний вигляд, такий спотворений малюнок, що гості і так зрозуміють: перекидай на неї, розливай, що хочеш, навіть об неї руки витирай — хазяї не образяться.

Працівники бази люб'язно переслали ці скатертини на нашу виставку.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Тобі не здається, що наша няня зловживає своїм становищем?

АЛЕРГЕНИ

Мені в повітрі не бракує кисню,
І на столі є завжди хліба шмат,
І смуток рідко заглядає в пісню,
І кожен друг мій — ніби рідний брат.

Якщо ж трапляється таке, що в мене
Болить утаємничено душа,
То це тому, що є ще алергени:
І глупота, і глухота, і лжа.

БЕРЕЖІТЬ СЕБЕ

Бережіть свої серця і нерви,
У зарядці не робіть перерв.
Краще мати сили у резерві,
Ніж завчасно вибути в резерв.

Петро ІВАНОВ.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ВАРИВОДА — чайник.
ВИКЛАДАЧ — співавтор гола.
ВИПАДОК — загублена річ.
ДИКТУВАТИ — виготовляти дикт.
ДОГЛЯДАЧ — людина, що залишилась додивлятись нецікавий фільм (виставу).
КАСКА — невеличка каса.

Я. БРАНИЦЬКИЙ.
Кривий Ріг.

ЗАВОЛАТИ — запрягти вола.
ДОМОЧАДЦІ — ті, що курять удома.
ЗАВДАТИ — дати завові.

Любов ЛИТВИНЕНКО.

ОБ'ЯВИ НА ПАРКАНІ

Дивлюсь у корінь.
Дикий кабан.

А в мене залізні нерви.
Робот.

Кидаємо слова на вітер.
Бюро погоди.

У мене свій погляд на речі.
Манекен.

Ю. МОСТОВИЯ.
м. Харків.

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

Автомогильна дорога.
Блатмейстер.
Бутербрудна.
Голодні закуски.
Димова кухня.
Калимові доріжки.
Обман досвідом.
Ходіння по внуках.

Борис СЛЮСАР.

ПЕРЧЕНЯ

ГРИЦЬ-КОСМОНАВТ

Гриць ракету змайстрував.
Сів і в космос скермував,
Так, щоб чули, він гуде —
Корабель увись веде.
Ось зірки, немов жарини...
До планет ракета лине:
— Гей, Сатурн, Венера, Марс,
Їду в гості я до вас!
Вам привіт палкий з Землі
Шлють дорослі і малі!..
Гриць ще дужче розгудівся:
— Ну, й далеко ж опинився...
Аж тут мати кличе з хати:
— Йди уроки готувати!
Космонавте, треба вчитись!..
Доведеться приземлитись...

Григорій РІЗНИК.

ВИСОХНЕ СКОРІШЕ

Віта — чепурненька дівчинка. Разом зі старшою сестричкою Ірою вони вирішили допомогти мамі. Дівчатка зібрали хусточки, панчішки, шкарпетки і гайнули через дорогу до ставка.

Іра ступила на кладку, хлюпає собі, старається, пере. Віта збирає випране і біжить до хати.

Нарешті закінчили, повертаються додому. Глянула Іра, а на подвір'ї, на вірьовці нічогісінько немає.

— Віто, а де ж випране?

— Сохне, — відповідає меншенька сестричка.

— Де?

— На городі.

Глянула Іра на город, де уздовж стежки цвітуть-пишаються стрункі зелені соняшники. Тут же стоїть стільчик. І на кожній золотистій соняшниковій голівці щось зверху розстелено...

— Це я придумала, — хвалиться Віта. — Чула від мами, що соняшник увесь день повертається за сонцем. Отож і наша білизна висохне скоріше!

Павло ЛАВРИК.

КРАСУНЯ-ХМАРА

Над лісами, над лугами, над широкими степами летіла Красива Хмара. Була вона біла, мов сніг, і ніжна, як вранішній туман над рікою.

І спрагле від спеки пшеничне поле зашуміло молодими колосками:

— Красива Хмаро, пролийся над нами прохолодним дощем!

— Як не соромно! — розгнівалась Хмара. — Я ж така гарна, і оце маю подарувати свою красу вам, крихіткам-колоскам?!

І вона велично попливла далі серед голубого неба.

— Гей, Красива Хмаро, — гукнув Ліс. — Вже давно не було дощу. Всихають мої джерела, з яких починається ріка. Пролийся наді мною рясною зливою!

— Ач, чого захотіла — пхикнула Хмара. — Та Ріка — моя мати. В неї багато дітей, не тільки я. Хай вони напоять її.

Летіла Красива Хмара, летіла собі, аж бачить — під нею котиться з труби брудний дим. Сам від сорому червоніє, що такий ядучий. Де на землю впаде — трава жовтіє, пташка непритомною на землю падає.

— Красива Хмаро, — прохає Дим. — Прибий мене дощем он над тим болотом! Хай чистого повітря більше буде!

— Головне, щоб чиста була я сама! — обурилась Красива Хмара і гордо попливла собі далі.

А на землі стояв Хлопчик з Дівчинкою.

— Бачиш, яка красива була он та Хмара! — показав Хлопчик. — Я думав, вона проллється дощем, а тепер — скоро її самої не стане.

— Як не стане! Кого не стане! — захвилювалася Хмара. — Ой, я справді меншаю! Я зникаю! Я вже не Хмара!.. Я Хмаринка... Хмариночка!..

І вона без сліду розтанула в голубому небі.

Юрій ЯРМИШ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

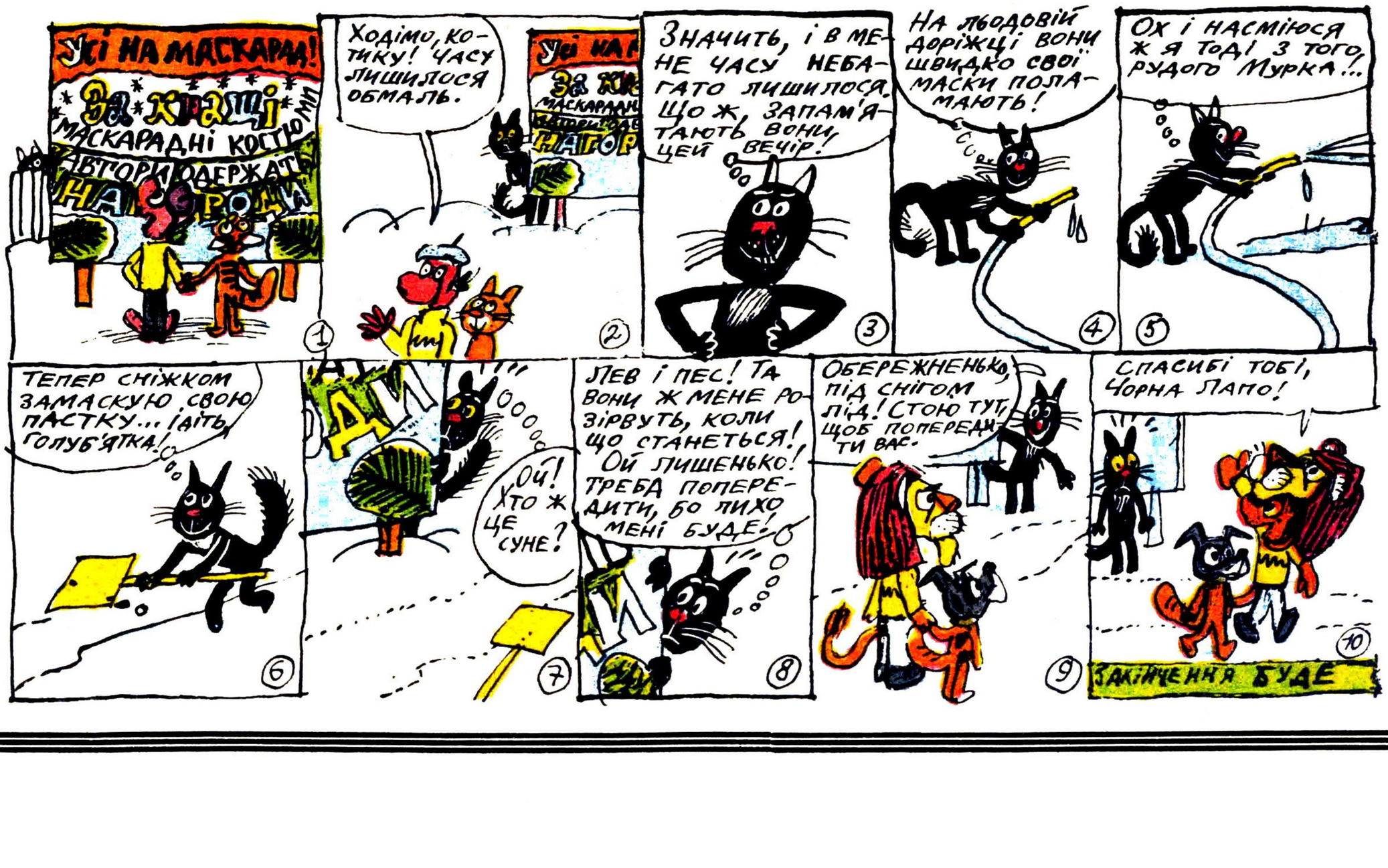

Мал. А. ВОРДУНІСА

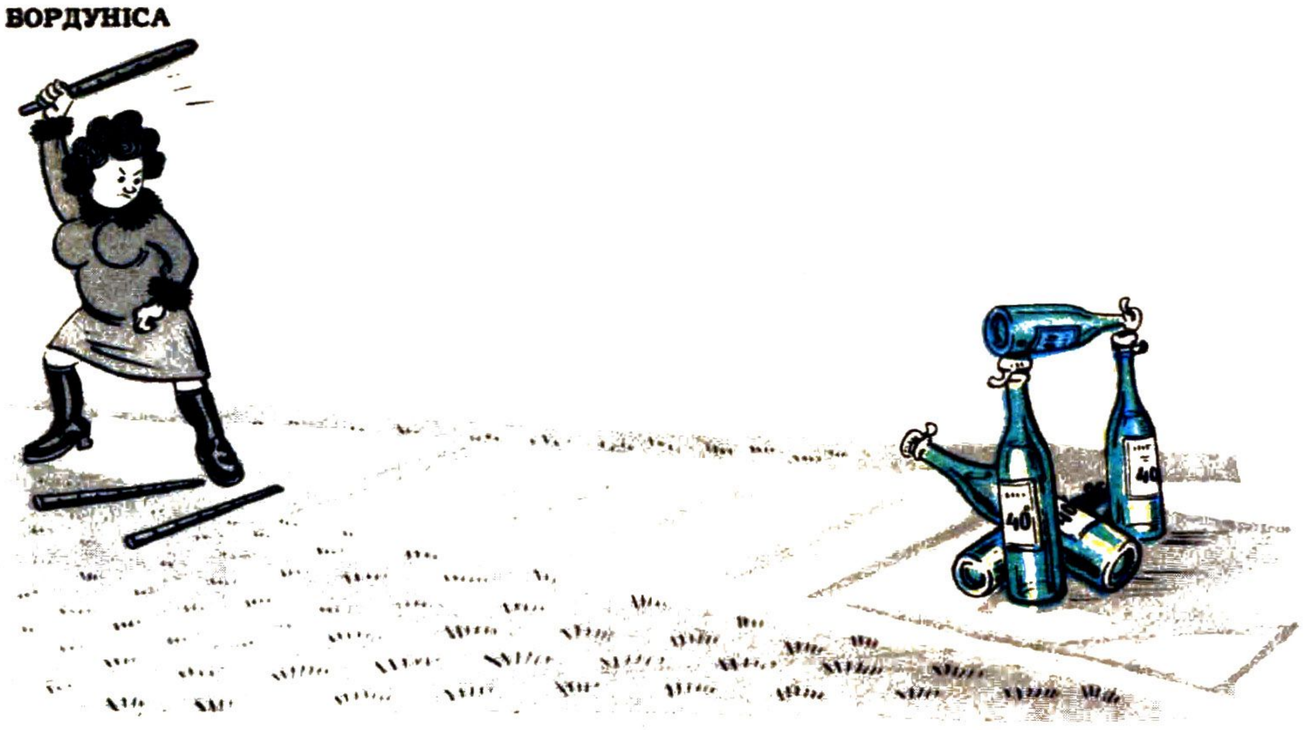

Без слів.

АНОНІМНИЙ СЕРВІС

ФЕЙЛЕТОН

— Я ще не чарівник, — сказав маленький хлопчик у фірмовій курточці котрогось з казкових комбінатів побутового обслуговування. — Я поки що вчусь, — додав він, замилувавшись високоякісно обслуженою, а тому щасливою Попелюшкою.

І непомітно, як того вимагає справжній сервіс, хлопчик щез, навіть не назвавши себе.

— Я не чарівниця, інакше ви звідси вилетіли б, як шпаки у вирій,–сказала нам миловидна шеф-кухар і зашкребла чимось гострим у баняку. — А може, й швидше, — додала вона, милуючись нашою розгубленістю.

Ці дві розмови відбулись підряд одного ранку на шляху зі Львова у бік шахтарського Червонограда. Спочатку, щоб я бадьоро почував себе за кермом, читав уголос відому казку мій старий приятель Степан Михайлович. Інша бесіда почалася відразу ж, тільки-но ми зупинилися в селі Боянці Нестеровського району і запитали у придорожній їдальні, чому так довго не відчиняють. Було давно після дев'ятої, казками, навіть найкращими, жити дедалі ставало важче, і нам хотілося просто поснідати.

І ось ми стоїмо і дивуємось, як все-таки далеко пішов наш сервіс, і якоюсь мірою навіть перегукується з казковим. І там, і тут—чарівники, і там, і тут — вони милуються. А коли ми спитали у шеф-кухаря прізвище, а вона затялася і не назвала себе, тут подібність просто восторжествувала, як любить мовити знайомий вуйко Федір, відмивши замурзаного онука.

Через півгодини після строку, вказаного у надверній таблиці, їдальню, нарешті, відчинила теж чорнява і миловидна буфетниця. Вона, мабуть, теж була чарівницею, бо теж не захотіла називати себе, коли ми її запитали, чому меню не відповідає харчовим наявностям. Воно, це меню, було, як «Війна і мир» — написано назавжди. А наївшись у цьому картопляному районі Львівщини на гарнір потужних відварних макаронів, ми зміцніли настільки, що захотіли записати свої відгуки до книги пропозицій і скарг. Але її традиційно забули десь чи по дорозі в їдальню, чи на якомусь огляді особливо знаменитих книг громхарчу у районі.

— Письменники, — презирливо кинув на нашу адресу небритий товариш, який просив налити по «марусин поясок». Мабуть, йому тут більш таланило, бо прізвищ він не питав, книгами не цікавився і взагалі мав ясні цілі.

Забув повідомити, що шлях, який веде зі Львова через Червоноград, мої земляки обирають для поїздок на знамениті Шацькі озера, у чудовий поліський край, де тихо голубіють на галявах вереси, свистять через мисливські серця крила попелясто-рудих крижнів, а озер стільки, і такі вони великі, що, поївши два-три дні свіжомороженого і відповідно свіжозасмаженого пройдисвіта хека, не сумніваєшся, що в них, цих водоймах, плещеться і океанська риба, тим більше, що прісноводна зустрічається вкрай рідко і любить водитись, як на нинішні часи, під полою.

— Ех, де ті лящі, канадські сомики? — бідкався Степан Михайлович, який любив часом пожити минувшиною.

— Ех, де дістати бензину? — зітхав я, що часом зазираю надто далеко в майбутнє: ідея побудови бензоколонки в Шацьку ще не визріла, а автотуристів тут, як хвиль на найбільшому на Україні озері Світязі.

Як не дивно, але навіть сидячи на березі Світязя, п'єш все-таки з більшим бажанням мінеральну воду. Нам вдалося якось дістати навіть «Поляни квасової». Схильний до децентралізованих оптових закупівель, мій приятель приволік її десять пляшок. Оці десять пляшок і визначили смисл нашого подальшого відпочинку.

Випивши воду, ми вирішили пляшки не затоплять в озері, не бити об стовпи і не підкидати, як байстрюків, у чужі сіни, а здати в торговельну мережу. Це було вже на зворотному шляху. Перед нами лежало чепурне місто Любомль, центр району, якому і належать на адміністративних засадах замріяні волинські озера.

— Зупинись, — сказав Степан Михайлович, — я піду здам тару. Потім він ще і ще раз просив мене зупинитись. Нарешті, пересікши у кількох напрямках місто, розшукали добрий старий сарай з приємним написом «Пункт прийому склотари».

— Прощайте, набриди! — сказав пляшкам із зловтішною іронією приятель і поволік їх під сарай. Він щось там довго читав, а потім покликав мене.

— Дивний напис, — сказав він.

Не берусь точно кваліфікувати його, а тому приводжу дослівно. На дверях сарая було написано: «Склотару приймають у церкві».

Ми атеїсти і в церкву, зрозуміло, не пішли.

— Здамо у Володимирі-Волинському, — запропонував приятель.

Володимир-Волинський уже тривалий час готується відзначити тисячоліття свого існування, отож в амбітних приготуваннях він зовсім не помітив нашого «Запорожця», що драв на клапті його поважну, відстояну віками тишу. У магазині № 40 місцевого змішторгу нам повідомили, що ми можемо здати пляшки в їхньому приймальному пункті під крислатим каштаном. На жаль, працівниці пункту того дня не було і ми подались далі.

Південніше на двадцять п'ять кілометрів лежало ще одне місто, і, якщо пощастить...

Але досить. Коли я сів до столу з наміром описати свою подорож до Шацька, зайшов Степан Михайлович.

— Про що і кого ти будеш писати? — запитав він. — Адже ти не знаєш жодного прізвища.

Я розгубився, але потім згадав, що і сам не називався у пригодах цієї мандрівки, а тому роблю почин:

Володимир ПАЛЬЦУН.

ДЕ ПОДІВСЯ ПІВНИК

— Не бачив ти мого
синочка?—
Кота спитала Квочка.
— Та бачив... Десь побіг за
пліт,—
Сказав, облизуючись, Кіт.

Денис РУДЕНКО.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

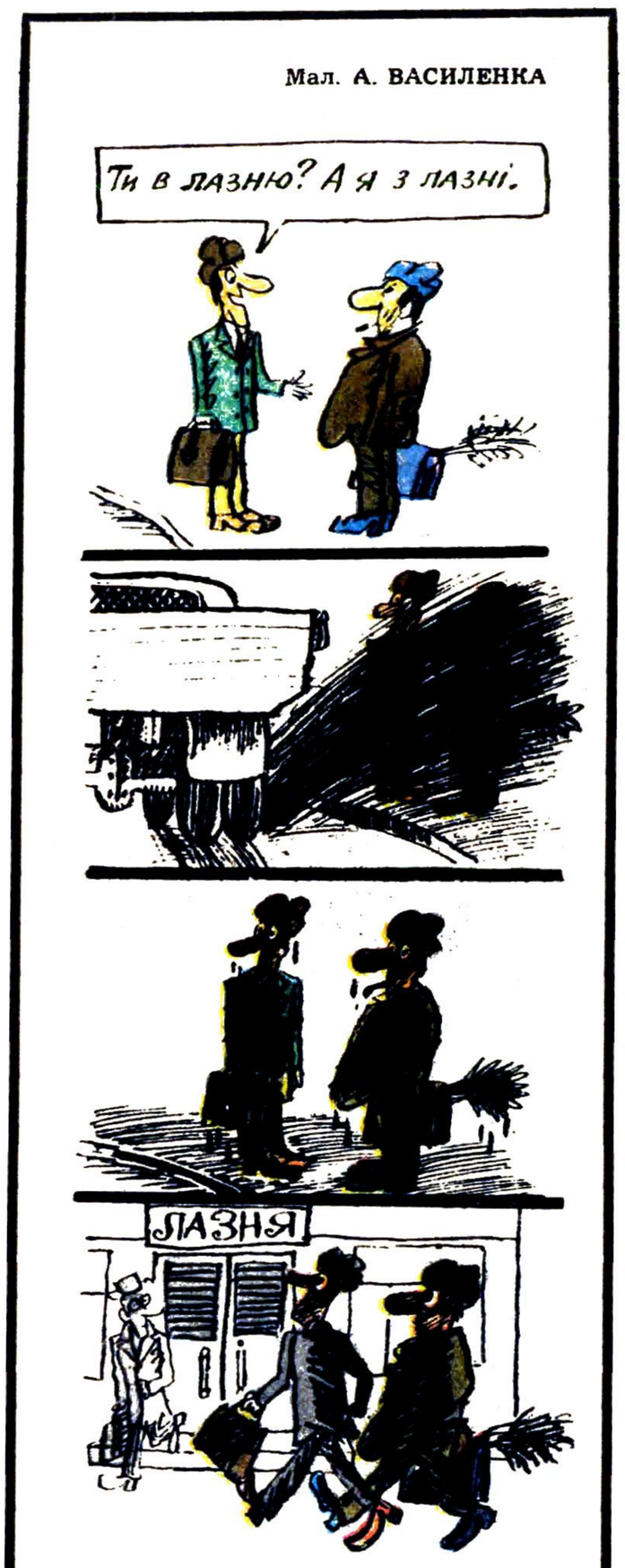

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Мал. Є. МИЛУТКИ

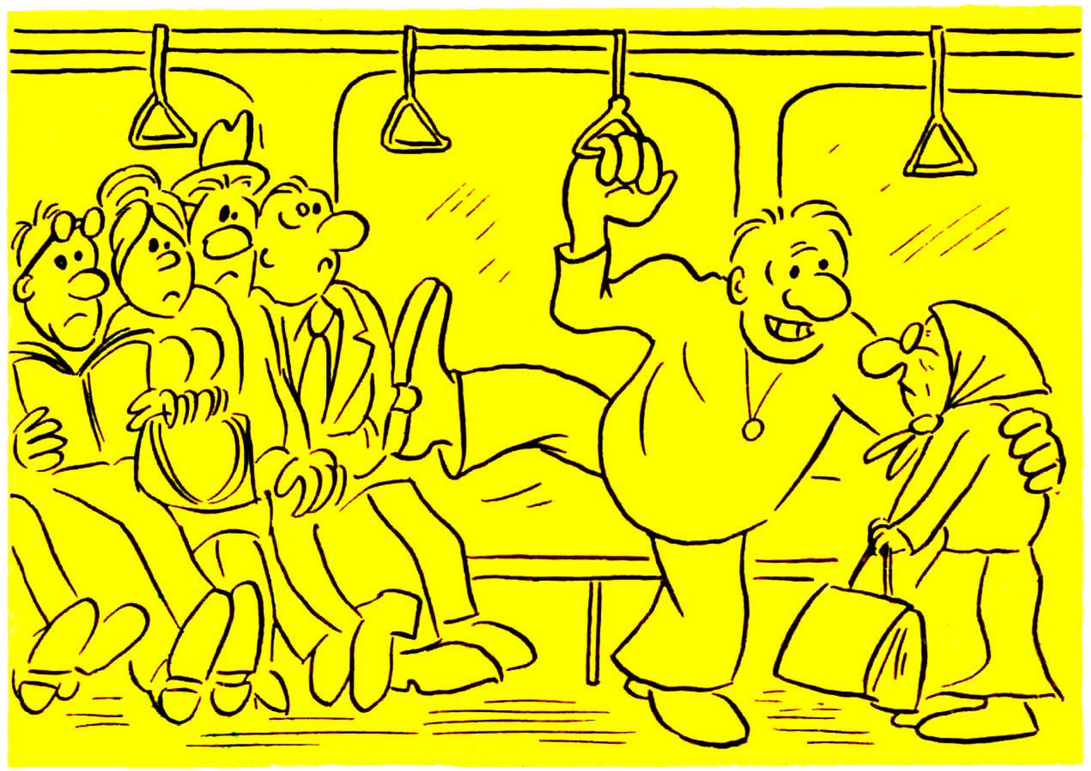

— Сідайте, бабусю. Хіба ці нахаби місце звільнять!

Мала студентська енциклопедія

ЇЗДА

Загальнослов'янська зрозумілість досліджуваного слова звільняє автора від необхідності етимологічних пояснень: їзда — то і є їзда!

Статистично доведено, що сучасний студент до 10 процентів активного часу проводить в міському та приміському транспорті. Цьому сприяє не тільки природна рухливість молоді чи «охота к перемене мест», а й звичай будувати студентські гуртожитки в максимальному віддаленні від вузів. Хоча поки ще — в межах одного міста.

Тому дуже актуальним є питання про раціональне використання «проїзних» годин і хвилин з метою самовдосконалення. Справжній студент вчить скрізь: в автобусі, тролейбусі, трамваї, метро, таксі, електричці, літаку, вертольоті. Вчить у будь-якому положенні: сидячи, стоячи на одній нозі і навіть виснучи на одній руці (у стані невагомості).

Проте робити транспорт єдиним місцем занять все ж не рекомендується: знання, придбані під час транспортного трясіння й підскакування, можуть легко вас залишити на найближчій зупинці...

Їзда в години пік загартовує студента фізично: робить його несприйнятливим до поштовхів і стиснень, сильним, витривалим, спритним і реактивним. Тут-таки виховується інтуїція і спостережливість: ви привчаєтесь точно визначати зупинку, навіть не маючи можливості визирнути з-під руки сусіда.

Розвивається в транспорті й пам'ять: поступово звикаєш щодня купувати квиток або показувати свій проїзний.

Нарешті, саме тут найкраще взнаєш людей, маючи повну можливість продемонструвати і свої як позитивні, так і негативні риси. До речі, чимало молодих сімей народились, як наслідок саме отаких транспортних контактів (щодня протягом п'яти років навчання!).

Отже, їзда в міському транспорті — дійовий засіб виховання гармонійно розвинених людей і висококваліфікованих фахівців.

КАНІКУЛИ

Канікули люблять усі. Ця любов — унікальний випадок одностайності студентів і викладачів. Оскільки на канікулах перші відпочивають від других, а другі — від перших.

Саме слово походить від латинського «canicula», що, як не дивно, значить... «собачка» (!). Та й дійсно: кажуть же жартома, що канікули — щасливий час, коли учні й студенти нічого не роблять, або, говорячи образно, ганяють собак. Втім, таке сумнівне заняття навряд чи приваблює вчених педагогів. Тому одразу ж відкинемо це тлумачення як псевдонаукове і неприйнятне для солідного учбово-гумористичного посібника.

У дійсності ж латинське слово «canicula» треба шукати не на землі, а на... небі. Бо саме так зветься латиною Сіріус — найяскравіша зірка в сузір'ї Гончаків. Коли Канікула сходила на небосхилі, наставала найпекучіша пора року, і давньоримським школярам дозволялося, нарешті, відпочити. Зрозуміло, що учні починали ще з весни нетерпляче виглядати свою заповітну зірку, і на її честь весь відпускний період назвали канікулярним.

Чимало поблукавши білим світом, слово «канікули» прийшло до нашої мови лише у XVIII столітті. І одразу ж відчуло себе в нас, як удома.

«МІРОПРИЄМСТВО»*

Термін «міроприємство» настільки ж незграбний, наскільки й універсальний, всеохоплюючий. Це слово занадто вже полюбляють деякі активісти: з їхньої точки зору, воно спроможне визначити абсолютно все!

Що таке нарада комсоргів? Міроприємство!

Засідання фестивального журі? Міроприємство!

А вечір відпочинку чи диспут про дружбу та її найвищу стадію — любов? Теж міроприємство!

А рейд перевірки відвідування? Міроприємство!

А комсомольське весілля? Дуже корисне міроприємство!

А загальнофакультетський виїзд на лоно природи з одночасним проведенням конкурсу туристської пісні? Два міроприємства!

Ця невинна (на перший погляд) спроба спростити наш суспільний словник приховує в собі чималу небезпеку. Наче погляд міфічної Медузи-Горгони (що, як відомо, перетворював на камінь усе живе), ваговите слово «міроприємство» часом підминає, знебарвлює і робить гнітюче нудним усе, на що впаде його протокольна тінь.

Тож не будемо збіднювати нашу чудову мову! І давайте називати всі події нашого життя своїми іменами! Тим більше, що вони на це заслуговують!

НСТ

Ця скромно-енергійна абревіатура дешифрується дещо простіше, ніж стародавні клинописи. І значно перевершує їх своєю урочистістю: НАУКОВЕ СТУДЕНТСЬКЕ ТОВАРИСТВО.

Тут, в НСТ роблять перші несміливі кроки по стежинці науки майбутні Піфагори та Кулібіни, Ломоносови та Лавуазьє, Бойлі та Маріотти, Евкліди та Лобачевські, Келдиші та Корольови.

Щоб стати членом НСТ, треба, як мінімум, бути студентом. А ще краще — добрим студентом! Не завадить у цій справі й жагуче бажання відкрити щось нове. Ну, хоча б четвертий кут у трикутнику або нову зірку... республіканського кіно. Додайте ще працелюбність, трохи посидючості і вважайте, що ви — на вірному шляху. В решті питань можете покластися на час і свого наукового керівника.

Компетентні електронно-обчислювальні прилади підрахували, що за останні тридцять років у науці зроблено стільки ж відкрить, скільки й за всю попередню історію людського знання.

Є думка, що головна причина такого феноменального прогресу — все зростаюча активність як Наукового Студентського Товариства в цілому, так і окремих його членів. Які з часом стали, між іншим, видатними вченими.

Юрій ШАНІН.

* Не по-бюрократичному — захід.

Вісті з того світу

...і сміх і гріх

НА СТОРОЖІ ЗАКОНУ

Місто Сан-Франціско часто називають перлиною Тихого океану. Звичайно, його, як і кожне місто, належить охороняти. Що й робить численний загін поліцейських.

Але що являють собою охоронці законності і громадського порядку у цьому чудовому місті! Про це розповів лікар-психіатр Едвард Шев, який уже чимало літ обслуговує і рядових полісменів, і їх начальників. Доктор Шев твердить, що 60 процентів працівників поліції у Сан-Франціско не можуть вважатися психічно здоровими, але їх можна ще вилікувати, 35 процентів полісменів і офіцерів уже настільки з'їхали з глузду, що вилікувати їх неможливо, і тільки п'ять процентів поліцейських можна вважати цілком здоровими і придатними для цієї відповідальної роботи.

СТИСЛІСТЬ — СЕСТРА ТАЛАНТУ

Під час недавнього кінофестивалю у Стокгольмі преса похвально відгукнулася про один фільм, підкреслюючи, як позитивну якість, його короткість. Наступного дня виявилося, що через неуважність кіномеханіка під час демонстрування фільму було пропущено одну частину.

ЖИТТЯ ВЧИТЬ

У Лондонський Національний Вестмінстерський банк надійшов лист, написаний на друкарській машинці. В ньому давалася ділова порада: приготувати на випадок збройного нападу на банк фальшиві гроші і видавати грабіжникам саме їх. Автор листа вважає, що гангстери, які завжди поспішають, не матимуть часу перевірити банкноти.

Правління банку запросило автора листа на розмову і було дуже здивоване, коли в призначений час прийшов семирічний хлопчина.

ЩО ДОРОЖЧЕ

Лісник Берлінгтон з Ньюмаркета (Великобританія) врятував одну стару жінку і її собаку — витягнув їх із лісової драговини.

За цей благородний вчинок лісник отримав дві винагороди: один фунт стерлінгів від «Товариства порятунку потопаючих» за стару леді і 10 фунтів стерлінгів від «Товариства захисту тварин» за врятування собаки.

Нотатки про їхні порядки

КОМУ ДИПЛОМЧИК — НАЛІТАЙ!

Диплом про вищу освіту — коли його можна запопасти без трудів та клопотів — для декого штука особливо привабліва. Ви можете сказати, що так просто він до рук не дається. Та, виявляється, що у країнах «вільного світу» цілком вільно можна і на диплом розжитися, не ламаючи голови над ученими премудростями. Правда, теж не просто «за так», а за гроші. Якщо є гроші та бажання, то можна мати не тільки, скажімо, університетський диплом, а й будь-яке наукове звання чи титул. Наприклад, у ФРН високо цінується звання «консула». Цінується не тільки в переносному, а й у прямому розумінні: його можна одержати за 80.000 марок, що становить близько 27.000 карбованців. Зате таке собі звання «професора природних способів лікування» там можна придбати значно дешевше — за 5000 марок (близько 1700 карбованців). У місті Нейс, в тій же таки ФРН, на ниві вищої освіти вправляється Джон Бото Нагель, який лече «докторів» за суму, що дорівнює всього 104 карбованцям.

По той бік океану, у США «доктором надприродних наук» (і таке, як бачите, звання є!) можна стати у «коледжі метафізики». Цей сумнівний учбовий заклад розгорнув свою діяльність у штаті Індіана. Його диплом, як на наші гроші, коштує 670 карбованців. Якщо ж кишеня не дозволяє «надприродних наук» доскочити, то за мзду, рівну нашим 135 карбованцям, можна почати величати себе «доктором релігійного гуманізму».

Гуманізм, як бачите, ціниться не вельми високо.

Що ж до самих тих «учених», то, як не важко догадатися, ціна їм одна — ламаного гроша не варті. Зате ділки від науки у світі «вільного підприємництва» роблять на них грубі гроші.

Замітки з примітками

НА ДЕЧОМУ ТАКИ РОЗУМІЄТЬСЯ

Добре знаний у США — та й за їх межами — журнал «Юнайтед Стейтс ньюс енд Уорлд ріпорт» цілком серйозно повідомив своїм читачам таке: «Взимку, як відомо, у Росії сильні морози, а купити антифриз, який заливають у радіатор, щоб не замерзла вода, майже неможливо. Тому російські шофери наливають у радіатори горілку...»

Примітка. Видно автор цього повідомлення таки знається на дечому із того, про що пише: важко бо повірити, що отаке та й на тверезу голову писалося.

КОЛИ СІДАЛО ХИТАЄТЬСЯ

За останні два роки расистський уряд Південно-Африканської Республіки видав своїм прихильникам понад 1.200.000 дозволів на придбання вогнепальної зброї. Тепер кожен третій білий громадянин ПАР має свій домашній арсенальчик. Право на користування зброєю дано уже й шістнадцятирічним. Фігурально кажучи, південноафриканські расисти ретельно підпирають своє хистке сідало багнетами.

Примітка. При нагоді не завадить нагадати, що перевірена життям істина гласить: із багнетами можна зробити все, на них неможливо тільки сидіти.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Шеф! Там якийсь барон Мюнхгаузен на роботу проситься.
— Клич! Клич негайно!

Народні усмішки

ОБОВ'ЯЗОК

Батько на весіллі 23-річного сина, який ніде не працює, підіймаючи чарку, примовляв: «Бажаю вам, діти, щастя, добра і здоров'я. Наш батьківський обов'язок догодувати вас до пенсії, а там живіть собі, як знаєте».

Надіслав І. ЧЕРГИКАЛО.

м. Яготин
Київської області.

ЗДИВУВАВСЯ

Керівник установи звертається до новоприйнятого службовця:

— Попереджаю, що в нас у робочий час не можна ні розмовляти, ні палити.

— А що ж тоді у вас роблять цілий день? — запитав здивований службовець.

Надіслав О. РОМАНЮК.

с. Липа
Горохівського району
Волинської області.

ДЛЯ ПУБЛІКИ

— Навіщо в програму вечора включили ще й танці, хіба не досить того, що я свої вірші прочитаю? — дивується прибулий поет.

— Але ж і для публіки треба зробити щось приємне, — відповів завідуючий клубом.

Надіслав М. ЛАГА.

с. Головеньки
Ворзнянського району
Чернігівської області.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Голова колгоспу застав сторожа на фермі сплячого. Розбудив його і запитує:

— Чого це ви, діду, спите на такому відповідальному посту?

— Та бачите, Олексію Явдокимовичу, як воно виходить, — відповідає сторож. — Вдень клята баба не дає спати — примушує поратися по господарству, а вночі — на роботу. То коли ж його тоді, в лихої години, й поспати?

Надіслав П. І. КЛИМЕНКО.

с. Попівка
Н. Сіверського району
Чернігівської області.

ЕХ, ДОРОГИ...

Зупинив п'яний шофер машину перед мостом, говорить зустрічному чоловікові:

— Шалене будівництво, дядьку! Вранці ще не було тут містка, лише переправа...

— Що ти, хлопче, цей міст стоїть тут із 1934 року!

— Тоді це не моє село... І що тепер за дороги такі чудернацькі!..

ПОМІСЯЧНО

Студента, якому висилають гроші окремо батько і мати, запитує один знайомий:

— Кого ти, Миколо, дужче любиш — тата чи маму?

— Тобі про який місяць сказати?..

Надіслав П. ЛЯШЕНКО.

с. Кам'янка
Дворічанського району
Харківської області.

ПОКИ ЖИВИЙ

Чоловік до жінки:
— Жінко, ти нарубала дров? Рубай, поки я живий, бо як помру, то сама будеш рубати.

Надіслав В. СІНОТРУСОВ.

м. Тальне
Черкаської області.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— А ти знаєш, що на тебе прийшла анонімка?

Вирики Пегаса

«Я бачу, што в ваш журнал часто присылают разные стишки. Мы з другом моим посоветовались и решили тоже написать стишок.

Йшов Хома голова обв'язана
А що в його голові ще не доказано.
Медицина сто годов
Работала будь здоров
Оказалось що солома і нема нікого дома.

Нам кажется, што он получився трошки юмористическим, но в ём чтото есть».

А. П-ю з Чернігівщини.

— Щось таки в ньому є. Але що саме — не знаємо.

* * *

«Весело летів метелик,
Та й прилип до баговиння.
Глузуваннячку на втіху:
ква, ква, ква!»

М. Б-юк з Івано-Франківщини.

— Од вашого глузуваннячка стало так весело, що ми дружно заквакали.

* * *

«На йому сорочка чорна
З фірми ззакордона
Чи з Індії чи з Африки
Може із Цейлона».

Г. Н-ба з Дніпропетровщини.

— І дістають же люди!

* * *

«Мені кажется, що мною написаний нижче кретичний приспів займе належне місце у вашім журналі. З заохоченням будут співати, насвистувати і пританцьовувати ці слова люблящі розвагу.

Болить у діда голова
И безпокоїт сердце
Не пускає його баба
На їхнє ряденце».

А. Г-й з Вінниччини.

— Ваші слова найкраще пританцьовувати. Виходить дуже кретично.

Друже Перче!

Який, на твою думку, зв'язок між звичайною колгоспною банею і народженням талантів? Ніякого? Помиляєшся.

Ось у нашому селі усього лиш десять років не працює баня, і вже з'явилися поети-гумористи, які почали писати про це вірші. Уявляєш, Перче, що буде, як цей побутовий заклад не працюватиме двадцять років. Може, народяться драматурги, композитори, художники. Тоді, вже безперечно, намалюють портрети наших сільських керівників на фоні бані і вишлють тобі на спомин.

В. КУНЧУК.

с. Дерганівка
Ружинського району
Житомирської області.

Чи не хотів би ти гайнути у Крим або на Далекий Схід? Тоді можеш скористатися командировочним посвідченням Дрогобицького райвідділу народної освіти Львівської області.

Надсилаю тобі чистий бланк з печатками і підписом відповідального, а правильніше, безвідповідального працівника.

Питаєш, де узяв? У Немирові, на дорозі знайшов.

А ще краще, Перче, якби ти завітав з цим посвідченням до Дрогобицького райвно.

Можливо, тобі там пояснять, хто видає і розсіває незаповнені бланки.

В. КАЧУР,
шахтар.

Поцікався, будь ласка, чи заступник начальника Київського обласного управління побутового обслуговування Віталій Захарович Безруков одружений?

Ти, в свою чергу, мабуть, запитаєш: а чому це нас, жінок, так цікавить. Відповімо. Весною, напередодні 8 Березня, жінки міста Вишневого одержали чудовий подарунок — ковісінький будинок побуту.

— Оце, — зраділи ми, — справжній подарунок. Цілий палац. Буде тепер де білизну прати, де й одяг чистити.

Та радість наша була передчасною.

Білизну тут перуть по півтора, а то й два місяці, хімчистка і фарбування речей тривають іще довше. Чисті та брудні речі в одній і тій же кімнаті валяються.

Коли ми, жінки, про все це розповіли Віталію Захаровичу, то він нам цілком серйозно порадив:

— А ви речі до Києва везіть. Там завжди порядок!

Тепер ти, Перче, зрозумів, чому після такої «мудрої» поради заступника начальника облпобутуправління захотілося запитати, чи він одружений?

А якщо так, то що б на такі слова відповіла його дружина?!

Від імені жінок міста Вишневого

Людмила ПОРТНОВА.

Київська область.

Що то — мати надійну секретарку! Таку, як, приміром, має директор Ковельського деревообробного комбінату на Волині Василь Ілліч Трач. Вона, з усього видно, в міру сил своїх оберігає директора від усяких неприємних для нього новин. Бо скільки не слали ми на його адресу телеграм (з повідомленнями про вручення!), — проте повідомлення з особистим підписом секретарки нам акуратно поверталися, а жодної відповіді директора ми так і не одержали. А в телеграмах тих ми повідомляли справді не дуже приємну для Василя Ілліча звістку: одна з ковельських наборів-стінок, одержаних магазином, при розпаковці майже повністю розсипалась, а до того ж виявилась недоукомплектованою однією подушкою до крісла, та ще й дверцята до секції поламалися (очевидно, при транспортуванні). І тепер набору того ми, ясна річ, продати не можемо.

Але цілком може бути й таке, що тут зовсім і не секретарка винна, а скажімо, виняткова зайнятість Василя Ілліча питаннями збуту продукції свого комбінату. В усякому разі, сподіваємося, що прочитати оцю замітку він усе-таки знайде час. Плекатимемо також дуже несміливу надію й на те, що В. І. Трач знайде ще часинку й для того, щоб дати нам хоч якусь відповідь. Поживемо — побачимо...

Н. МАЗУР,
завідуюча меблевим магазином.

с. Нова Ушиця
на Хмельниччині.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «ДИКОБРАЗ», «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ», «УРЗІКА», «КАРУЗЕЛЯ», «РОГАЧ», «СТИРШЕЛ».

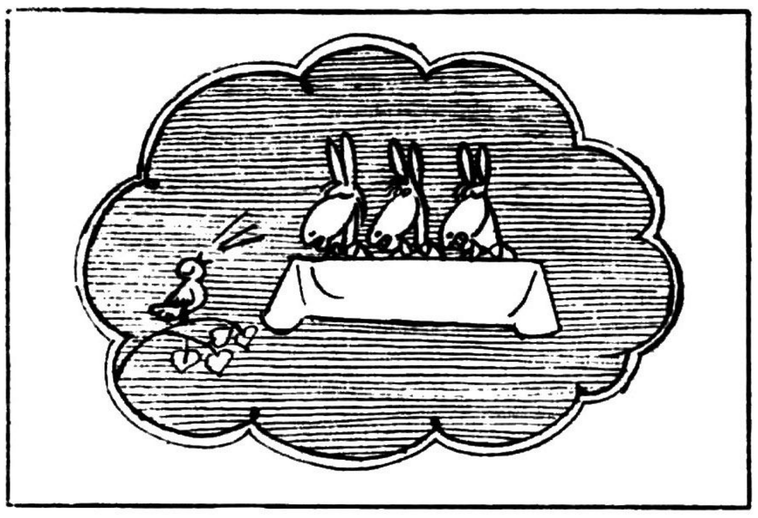

Жюрі.

Без слів.

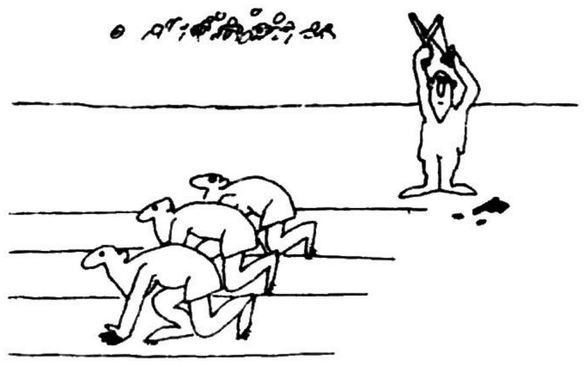

Без слів.

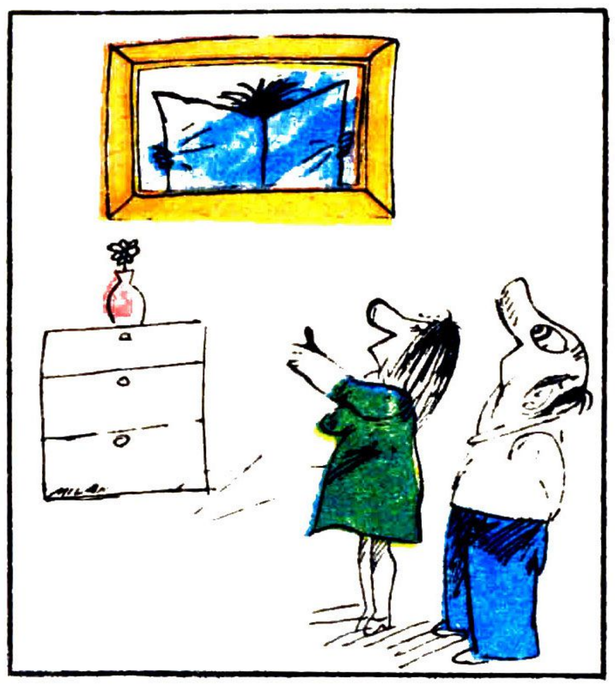

— А це портрет мого чоловіка.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

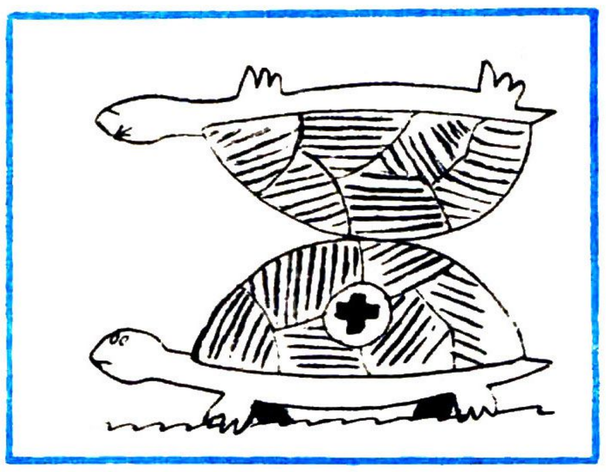

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

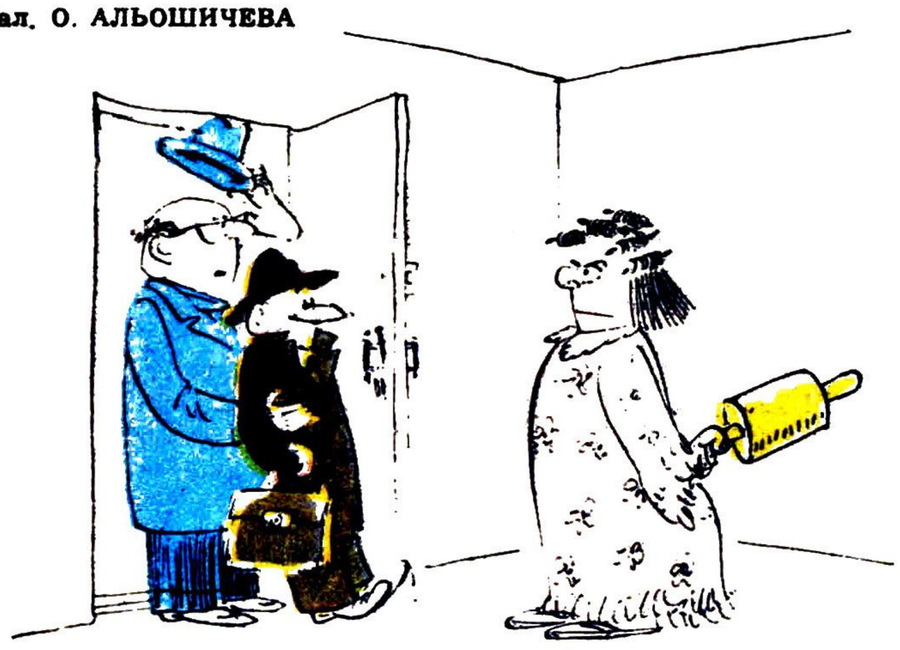

— Сьогодні ви його не зачіпайте: він справді затримався на зборах.

★ Колгоспники села Лосинівки (Ніжинський район) надіслали редакції листа про аварійний стан їхньої електролінії: часто траплялися замикання, напруга підскакувала аж до 380 вольт, від чого горіли запобіжники та псувалися електроприлади. Цього листа було вміщено у «Перці» № 14.

Головний інженер чернігівських електричних мереж В. Л. Коломієць. повідомив редакції, що нині електролінію повністю відремонтовано і електропостачання мешканців проходить нормально.

★ Про те, що керівники колгоспу ім. Карла Маркса ніяк не зберуться відремонтувати міст, котрий з'єднував дві частини села Водяного (Добровеличківський район), писалося у листі, що був надрукований у № 15 журналу.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

Як повідомив секретар виконкому Кіровоградської облради тов. В. А. Долиняк, вказаний факт підтвердився. Після виступу Перця правління колгоспу відремонтувало міст, і проїзд по ньому поновлено.

★ До редакції надійшов лист про те, що завідуючий Чутівським райвідділом народної освіти Полтавець М. В. негідно поводить себе в побуті.

З цим листом Перець звернувся до Полтавського обкому Компартії України, і незабаром від завідуючого відділом науки і учбових закладів обкому тов. В. Лобурець надійшла відповідь, що при перевірці факти, вказані у листі, підтвердились. Матеріали перевірки було обговорено на партійних зборах первинної партійної організації райвно та засіданні бюро райкому партії.

За негідну поведінку Полтавцю М. В. оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки.

★ Про те, що завідуючий фермою колгоспу «Росія» (село Чагор Чернівецької області) Пую В. К. пиячить, аморально себе поводить, писалося в одному з листів до Перця.

Як повідомив перший секретар Глибочицького райкому партії тов. Малярчук, наведені у листі факти підтвердились.

За зловживання спиртними напоями та аморальну поведінку первинна партійна організація колгоспу оголосила Пую В. К. сувору догану.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 23 (1041) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна». Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02. 11. 1978 р. Підписано до друку 27. 11. 78. БФ 12820. Формат видання 70×108/₁₆. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 05402. Тираж 3.140.000

© Журнал «Перець», 1978 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Індекс 74393

ПЕРЧАНСЬКИЙ ЗООКУТОК

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

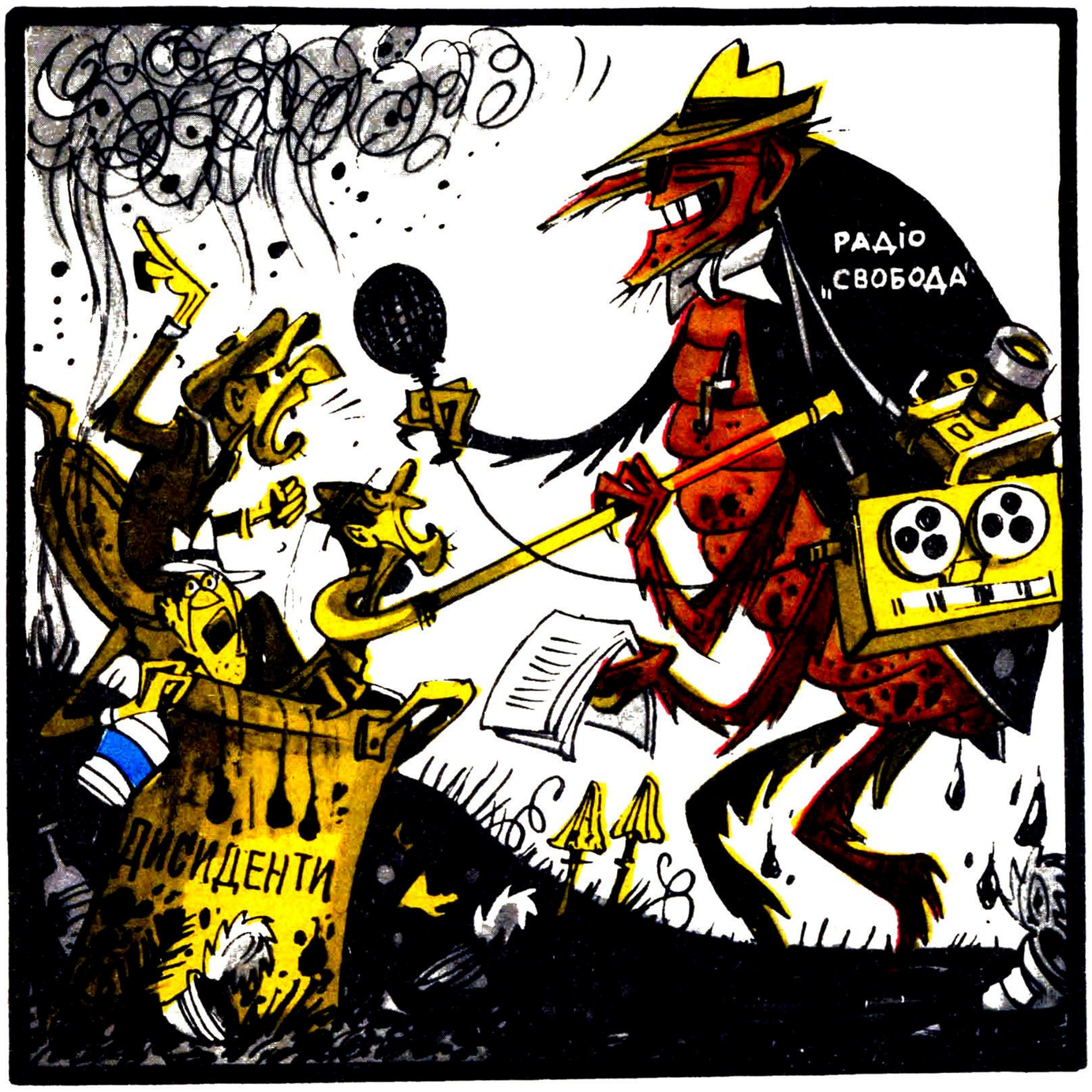

Жук-гнойовик.

Тарантул чілійський.

Південно-американський гібрид — дикобраз-кровосос.

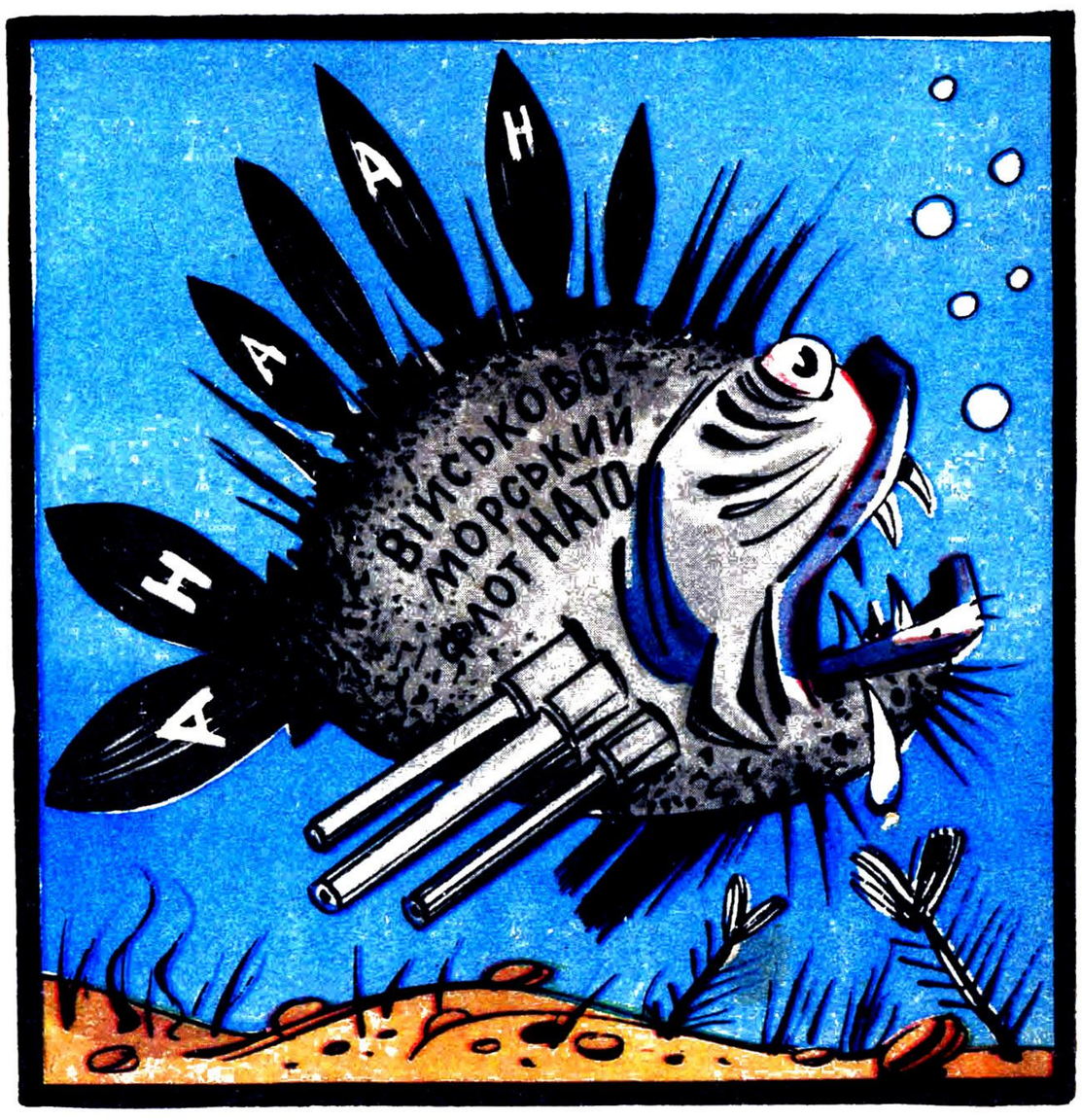

НАТОтенія агресивна.